ΔΟΚΤΩΡΟΣ
ΓΙΟΖΕΦ ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ

Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ

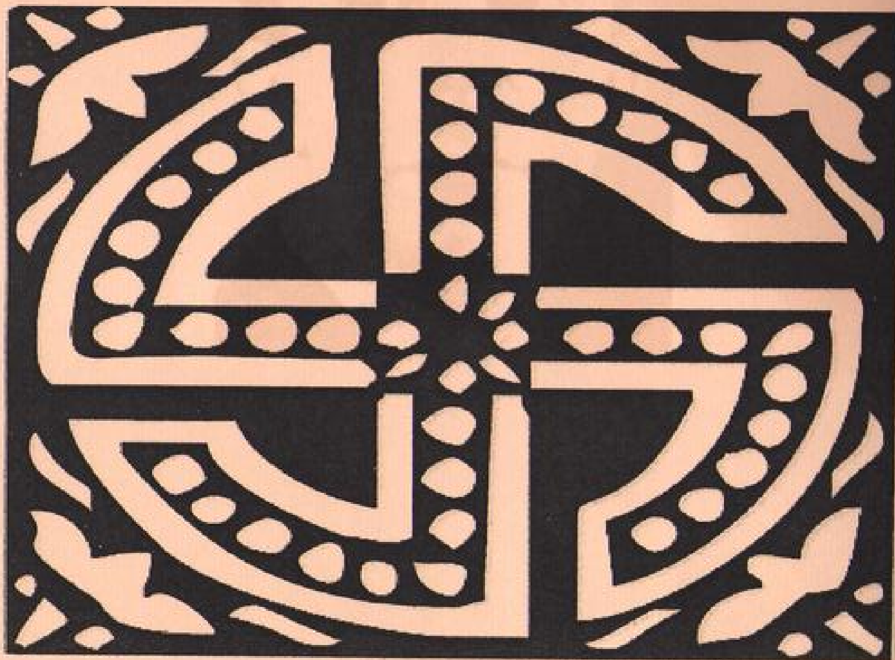

ΦΥΛΕΤΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΣΤΟΥΣ ΣΚΛΗΡΟΥΣ ΚΑΙΡΟΥΣ ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ»

ΔΟΚΤΟΡ ΓΙΟΖΕΦ ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ

Ἀρχηγέ μου,
Ἐξοχώτατοι,
Ἀξιότιμοι ξένοι,
Σύντροφοι τοῦ κόμματος,

Εἰς τοὺς πολιτικῶς ἐνδιαφερομένους κύκλους τῶν χωρῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης θεωρεῖται τὸ φαινόμενον τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ὅπως τοῦτο παρουσιάζεται διὰ μὲν τοῦ Μαρξισμοῦ εἰς τὴν θεωρίαν, διὰ δὲ τοῦ ρωσσικοῦ Σοβιετικοῦ κράτους εἰς τὴν πρᾶξιν, πάντοτε ἀκόμη ὡς μία πνευματικὴ ἐκδήλωσις καὶ πολιτικὴ πραγματικότης, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ πολιτισμένη ἀνθρωπότης ὀφείλει νὰ συζητήσῃ καὶ νὰ συνεννοηθῇ ἐπίσης πνευματικῶς καὶ πολιτικῶς. Ἡ ἀντίληψις αὐτὴ ἀποδεικνύει μίαν πολὺ ἐπικίνδυνον ἔλλειψιν κατανοήσεως ὡς πρὸς τὴν ἀληθῆ μορφὴν καὶ τὴν φύσιν τοῦ διεθνοῦς Μπολσεβικισμοῦ. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς γενικῶς ἐννοοῦμεν, ὅταν λέγωμεν „Ἰδέα“ καὶ „Κοσμοθεωρία“, δὲν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καλεῖται „Μπολσεβικισμός“. Διότι ἐδῶ πρόκειται περὶ μιᾶς παθολογικῆς καὶ ἐγκληματικῆς παραφροσύνης, ἡ ὁποία ἀποδεδειγμένως ἔχει ἐπινοηθῇ ὑπὸ Ἰουδαίων καὶ διευθύνεται ἐπίσης ὑπὸ Ἰουδαίων μὲ τὸν σκοπὸν τῆς ἐκμηδενίσεως τῶν πολιτισμένων λαῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς ἐγκαθιδρύσεως μιᾶς διεθνοῦς ἰουδαϊκῆς ἡγεμονίας ἐπ᾽ αὐτῶν.

Ὁ Μπολσεβικισμὸς μόνον εἰς τὸν ἐγκέφαλον Ἑβραίων ἦτο δυνατὸν νὰ γεννηθῇ καὶ μόνον τὸ ἄγονον ἔδαφος τῆς ἀσφάλτου τῶν κοσμοπόλεων ἔδωσεν εἰς αὐτὸν τὴν δυνατότητα ἐξαπλώσεως. Ἠδυνήθη δὲ νὰ εὕρῃ εἴσοδον μόνον εἰς μίαν ἀνθρωπότητα, ἡ ὁποία εἶχε βαθύτατα συγκλονισθῇ καὶ ἀποσυντεθῇ ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦτο προσιτὴ καὶ δι᾽ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐγκληματικὴν παραφροσύνην.

Θὰ ἤθελον νὰ τονίσω ἐνταῦθα διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν κατηγορηματικῶς, ὅτι ἐὰν ἡμεῖς οἱ Ἐθνικοσοσιαλισταί, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἤδη τῆς πολιτικῆς μας δράσεως μέχρι τῆς σήμερον, διεξηγάγομεν

τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ παγκοσμίου τούτου κινδύνου μὲ ἀπεριόριστον σφοδρότητα, οὐδόλως ὑπερησπίζομεν διὰ τοῦ ἀγῶνος μας τούτου οἱαδήποτε ἀντισοσιαλιστικὰ εἴτε κεφαλαιοκρατικὰ συμφέροντα. Ὁ ἀγών μας κατὰ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ δὲν εἶνε ἀγὼν ἐναντίον, ἀλλ' ἀκριβῶς ὑπὲρ τοῦ Σοσιαλισμοῦ, ἐγεννήθη δὲ ἀπὸ τὴν βαθεῖαν πεποίθησιν, ὅτι ὁ ἀληθὴς Σοσιαλισμὸς τότε μόνον δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ, ὅταν θὰ ἔχῃ παραμερισθῇ τελείως τὸ χαμερπὲς καὶ τερατῶδες ἀποκύημα αὐτοῦ: ὁ ἑβραϊκὸς Μπολσεβικισμός. Ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ὅμως, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διεξαχθῇ μὲ διαρκῆ ἐπιτυχίαν εἰμὴ μόνον ἀπὸ ἕνα λαόν, ὁ ὁποῖος ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ εἰς μίαν ἐθνικὴν μορφὴν σοσιαλιστικῆς ὀργανώσεως μίαν νέαν γενικὴν διαρρύθμισιν τοῦ ἐθνικοῦ του βίου, ἥτις ἐπαρκεῖ καὶ διὰ τὰ μέτρα δυναμικῆς ἀξίας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Ὁ ἀστικὸς κόσμος εἶνε, εἰς ὅλας τὰς χώρας, ἀσθενέστατος ἔναντι τοῦ Μπολσεβικισμοῦ καὶ τελείως ἀκατάλληλος διὰ τὸν κατ' αὐτοῦ ἀγῶνα. Δὲν ἔχει ἀναγνωρίσῃ ἀκόμη διόλου τὸν Μπολσεβικισμὸν εἰς τὰς θεμελιώδεις τάσεις του. Διὰ ν' ἀντεπεξέλθῃ λυσιτελῶς κατ' αὐτοῦ, τοῦ ἐλλείπουν ἡ δύναμις τῆς κοσμοθεωρίας καὶ ἡ πνευματικὴ ἀποφασιστικότης τῆς κατευθύνσεως, ἡ ἱκανότης τῆς πολιτικῆς πίστεως καὶ ἡ ψυχικὴ ἰσχὺς τοῦ χαρακτῆρος. Ὄχι μόνον δὲν ἔχει ὁ ἀστικὸς κόσμος τὴν ἀπαιτουμένην κατανόησιν περὶ τῆς φύσεως τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπιζητεῖ μάλιστα, ὅπου εὑρίσκει τὴν πρὸς τοῦτο εὐκαιρίαν, νὰ συνάπτῃ μίαν σαθρὰν εἰρήνην μὲ αὐτόν, κατὰ τὴν θέσιν: „πρὸς ἀποσόβησιν χειροτέρας καταστάσεως". Πᾶσα συμφωνία ὅμως, τὴν ὁποίαν συνάπτει ὁ ἀστικὸς κόσμος μὲ τὸν ριζοσπαστικὸν Μπολσεβικισμόν, ὁδηγεῖ κατ' ἀνάγκην καὶ πάντοτε, τελικῶς, εἰς τὴν νίκην τοῦ Μπολσεβικισμοῦ κατὰ τοῦ ἀστικοῦ κόσμου, συμφώνως πρὸς τὸν φυσικὸν νόμον, ὅτι ὁ ἀσθενέστερος ὑποκύπτει εἰς τὸν ἰσχυρότερον.

Ὁ Μπολσεβικισμὸς ὑπερνικᾷ πάντοτε ὅλας ἐκείνας τὰς πολιτικὰς ὁμάδας, αἱ ὁποῖαι δὲν τὸν ἀντιμετωπίζουν μὲ ἀδιάλλακτον ἐχθρότητα, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι κινητοποιεῖ, χωρὶς δισταγμοὺς ἢ περιορισμούς, κατὰ τοῦ κράτους καὶ τῶν ὑγιῶν, συντηρητικῶν ἰδεῶν τὸν „ὑπανθρωπισμὸν" οὕτως εἰπεῖν, ὁ ὁποῖος ὑφίσταται εἰς κάθε λαὸν ὡς ἡ ὑποστάθμη αὐτοῦ. Ὁ Μπολσεβικισμὸς εἶνε ἡ ὀργάνωσις τῶν ταπεινοτέρων ἐνστίκτων ἑνὸς λαοῦ πρὸς ἐξολόθρευσιν ὅλων τῶν ἀνωτέρας ἀξίας στοιχείων τῆς φυλῆς του. Κατὰ τὸ πλεῖστον, χρησιμο-

ποιεῖ ὡς ὄργανόν του μίαν δυναμικὴν ὁμάδα, ἡ ὁποία στηρίζεται εἰς μίαν βάναυσον μειονότητα καὶ μ' ἐγκληματικὴν ἀσυνειδησίαν εἰς ζητήματα τακτικῆς προχωρεῖ πρὸς τὸν κύριον πολιτικὸν σκοπόν της: τὴν διὰ παντὸς τρόπου κατάκτησιν τῆς ἐξουσίας.

Ἡ προθυμία του πρὸς συμβιβασμοὺς τακτικῆς φύσεως, ἐν τούτοις, δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνηται ὡς πρόθεσις ἀποδοχῆς συμβιβασμῶν εἰς ζητήματα ἀρχῶν. Κατὰ βάσιν ὁ Μπολσεβικισμὸς εἶνε πάντοτε ἀσυμβίβαστος. Ἐὰν προβαίνῃ εἰς συμβιβασμούς, τὸ πράττει μόνον, ὅταν ἐλπίζῃ, ὅτι μέσῳ τοῦ συμβιβασμοῦ θὰ δυνηθῇ νὰ ὑφαρπάσῃ πολὺ εὐκολώτερον τὴν ἐξουσίαν εἰς ἓν κράτος. Καὶ δὲν διστάζει διόλου, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς ἐξουσίας, ν' ἀποκόψῃ τὰς κεφαλὰς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ τὸν ἐβοήθησαν νὰ καταλάβῃ τὴν ἀρχήν. Μία ὄχι καὶ τόσον ἑλκυστικὴ ἄποψις διὰ τοὺς ἀστικοὺς πολιτικοὺς μερικῶν κρατῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ἀκόμη, ὅτι μὲ τὸ ἡμερώτερον μέσον ἑνὸς „Λαϊκοῦ Μετώπου" θὰ ἠμπορέσουν νὰ ἐκριζώσουν τοὺς δηλητηριώδεις ὀδόντας του!

Ὁ Μπολσεβικισμὸς εἶνε ἡ δικτατορία τῶν ὑποδεεστέρων ἀνθρώπων. Εἰς τὴν Ἀρχὴν ἀνέρχεται διὰ τοῦ ψεύδους καὶ ἐν τῇ Ἀρχῇ διατηρεῖται διὰ τῆς βίας. Πρέπει νὰ τὸν γνωρίζῃ τις καὶ νὰ τὸν ἔχῃ διαγνώσῃ μέχρι τῶν ἐσωτερικωτέρων μυστικῶν του, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ τὸν πλήξῃ ἀποτελεσματικῶς. Πρέπει νὰ κινητοποιηθοῦν ἐναντίον του ἡνωμέναι αἱ ἀνώτεραι καὶ πολυτιμότεραι ἀξίαι ἑνὸς ἔθνους, διὰ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ κατανίκησίς του. Διότι ἀποτελεῖ τὴν ὀργάνωσιν τῶν ἀμόρφων ἀντιφυλετικῶν μαζῶν ἐντὸς τῶν διαφόρων ἐθνῶν.

Ἐπὶ ἑνὸς πεδίου ἀνεδείχθη ὁ Μπολσεβικισμὸς ἀνέκαθεν ἀληθὴς ἀριστοτέχνης: ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς ἀρνητικῆς προπαγάνδας, τοῦ ἐπηρεασμοῦ τῶν λαῶν διὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ὑποκρισίας, τῆς μεθόδου δηλαδὴ ἐκείνης, ἡ ὁποία διὰ τῆς συστηματικῆς ἐξαπατήσεως ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ παρέχῃ εἰς τὸν κόσμον μίαν τελείως ἐσφαλμένην καὶ πλαστὴν εἰκόνα περὶ τῆς φύσεως καὶ ἐσωτερικῆς μορφῆς τῆς πολιτικῆς ταύτης παραφροσύνης. Τὸ ψεῦδος εἶνε — κατὰ τὴν δοξασίαν τοῦ Λένιν, τοῦ πατρὸς τῆς μπολσεβικικῆς ἐπαναστάσεως — ὄχι μόνον θεμιτὸν μέσον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιτυχέστερον ὅπλον διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ μπολσεβικικοῦ ἀγῶνος. Ἤδη ὁ Σοπεγχάουερ εἶχεν εἴπῃ, ὡς γνωστόν, ὅτι ὁ Ἰουδαῖος εἶνε ὁ ἀριστοτέχνης τοῦ ψεύδους. Καὶ δὲν εἶνε, ὡς ἐκ τούτου, ἐκπληκτικόν, ὅτι Μπολσεβικισμὸς καὶ Ἰουδαϊσμὸς συναντῶνται, εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, εἰς τὴν ἐσωτερικωτέραν

των συγγένειαν. Τὸ ψεῦδος χρησιμοποιεῖται κυριαρχικὰ καὶ „μαστορικώτατα“ ὑπὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Μπολσεβικισμοῦ. Καταπλήσσει ἢ μᾶλλον „μπλοφάρει“ κατ᾽ ἀρχὰς τόσον τὸν τίμιον καὶ φιλαλήθη ἄνθρωπον, ὥστε δὲν εἶνε πλέον οὗτος ἱκανὸς πρὸς οἱανδήποτε ἐσωτερικὴν ἀντίδρασιν. Ἀκριβῶς αὐτὸ εἶνε ὅμως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπιδιώκει ὁ Ἑβραῖος Μπολσεβῖκος. Ὑπολογίζει ἐπὶ τοῦ ὅτι ὁ φιλαλήθης ἄνθρωπος δὲν ἠμπορεῖ νὰ φαντασθῇ κἄν, ὅτι εἶνε ποτὲ δυνατὸν νὰ ψεύδεται κανεὶς εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὅπως ψεύδεται ἐκεῖνος, μὲ τὴν θρασεῖαν καὶ ἀναίσχυντον φυσικότητα, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται ψευδόμενος.

Καὶ ὅμως, μάλιστα: εἶνε δυνατὸν νὰ ψεύδεταί τις μέχρι τοιούτου βαθμοῦ! Ὁ Μπολσεβικισμὸς τὸ πράττει, πάντως, καὶ ἐπιτυγχάνει οὕτως εἰς τοὺς ἀκάκους καὶ ἀπονηρεύτους ἀνθρώπους τὰ κτυπητά του ἀποτελέσματα.

Ἡ προπαγάνδα του εἶνε, ὡς πρὸς τὴν φύσιν της, διεθνὴς καὶ ἐπιθετική. Ἔχει ὡς σκοποὺς της τὸν ριζοσπαστισμόν, τὴν ἀναρχοποίησιν καὶ τὴν μπολσεβικοποίησιν ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς. Χρησιμοποιεῖ πρὸς τοῦτο τεράστια χρηματικὰ μέσα, τὰ ὁποῖα εἶνε βεβαίως ἀνυπολόγιστα, διότι οἱ Μπολσεβῖκοι δεσπόται, χάριν τῶν σκοπῶν των τούτων, ἀφίνουν ἀσυνειδήτως νὰ πεινᾷ καὶ νὰ ἐξαθλιοῦται ὁλόκληρος ὁ Ρωσσικὸς λαός. Ἐπικίνδυνος καθίσταται ἡ προπαγάνδα αὐτὴ διὰ τὰς ἄλλας χώρας κυρίως διὰ τὸν λόγον, ὅτι εἶνε εἰς θέσιν νὰ χρησιμοποιῇ ὑπὲρ τῶν σκοπῶν της, ὡς βάσεις καὶ στηρίγματα, τὰ εἰς τὰς διαφόρους χώρας ὑπάρχοντα κομμουνιστικὰ κόμματα, δηλαδὴ τὰ ἁπανταχοῦ παραρτήματα τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς. Διότι τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα εἰς τὰς ἐκτὸς τῆς Ρωσσίας διαφόρους χώρας δὲν εἶνε, ὡς γνωστόν, τίποτε ἄλλο εἰμὴ αἱ „λεγεῶνες τῶν ξένων“ τῆς Κομιντὲρν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν ἐθνῶν τούτων. Μὲ τὴν βοήθειαν αὐτῶν ὀργανώνει καὶ θέτει εἰς κίνησιν ὁ Μπολσεβικισμὸς μίαν πανηρότατα ἐπινοημένην διεθνῆ συνωμοσίαν, ἡ ὁποία εἶνε δύσκολον νὰ καταπολεμηθῇ, διότι εἶνε ἐρριζωμένη εἰς τὸν ἐθνικὸν πολιτικὸν βίον ἑνὸς ἑκάστου λαοῦ. Πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ μεγαλειτέρα ἐθνικὴ ἀπειλὴ δι᾽ ἓν κράτος ἡ ὕπαρξις καὶ ἀνοχὴ ἐντὸς τῆς ἰδίας χώρας ἑνὸς κόμματος, τὸ ὁποῖον λαμβάνει τὰς διαταγάς του ἀπὸ ἓν κέντρον εὑρισκόμενον ἔξω τῆς χώρας. Καὶ εἶνε σήμερον γεγονός, ὅτι χῶραι μὲ ἰσχυρὰ κομμουνιστικὰ κόμματα, ὡς ἀποδεικνύει ἡ πεῖρα, διατελοῦν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Στάλιν εἰς τὴν ἐσωτερικήν, κοινωνικήν, οἰκονομικήν, στρατιωτικὴν

καὶ ἐξωτερικήν των πολιτικήν, ὅτι π. χ. μία Μεγάλη Δύναμις τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης κατὰ τὴν σύναψιν ἑνὸς συμφώνου μὲ τὴν Σοβιετικὴν Ρωσσίαν ἀναγκάζεται νὰ θέσῃ ὡς ὅρον ὅπως τὸ ἐπὶ τοῦ ἰδίου της ἐδάφους λειτουργοῦν κομμουνιστικὸν κόμμα λάβῃ ἀπὸ τὴν Μόσχαν τὴν ἐντολὴν νὰ μὴ ὑπονομεύῃ πλέον τὸ στράτευμα τῆς χώρας του καὶ νὰ μὴ ματαιώνῃ τὰς στρατιωτικὰς πιστώσεις.

Τὰ κομμουνιστικὰ ταῦτα παραρτήματα τῆς Γ′ Διεθνοῦς εἰς τὰς διαφόρους χώρας ἔχουν τὴν ἐντολὴν νὰ προπαρασκευάσουν καὶ νὰ διεξαγάγουν τὴν μπολσεβικικὴν ἐπανάστασιν τῇ βοηθείᾳ ἀπιστεύτως μεγάλων χρηματικῶν ποσῶν καὶ μιᾶς πονηροτάτης τεχνικῆς τῆς προπαγάνδας, ἐφαρμοζομένης κατὰ τὸ ὑπόδειγμα καὶ τὰς ὁδηγίας τῆς Μόσχας. Ἡ προπαγάνδα αὐτὴ γίνεται μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐξαπατᾷ τὰ ἔθνη ὡς πρὸς τὴν ἀληθῆ φύσιν τοῦ Μπολσεβικισμοῦ καὶ νὰ παρεμποδίζῃ τελείως τὴν διείσδυσιν εἰδήσεων ἐκ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας περὶ τῆς αὐτόθι πραγματικῆς καταστάσεως. Διότι ἡ Σοβιετικὴ Ρωσσία δὲν δύναται ν᾽ ἀνεχθῇ τὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς ἐσωτερικῆς της καταστάσεως, ἰδίως ἔναντι τῆς ἀνεπτυγμένης δημοσίας γνώμης τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Διότι ὅσον γοητευτικὸν καὶ ἑλκυστικὸν καὶ ἂν εἶναι τὸ δηλητήριον τῆς μπολσεβικικῆς θεωρίας, τόσον τρομερὰ καὶ φρικώδης εἶνε ἡ μπολσεβικικὴ πρᾶξις. Ὄρη ὁλόκληρα πτωμάτων σημειώνουν τὸν δρόμον της. Μίαν ἀπέραντον θάλασσαν αἵματος καὶ δακρύων περικλείει ἡ ἀτυχὴς αὐτὴ χώρα. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει καμμίαν πλέον ἀξίαν ἐκεῖ. Τρομοκρατία, δολοφονία καὶ κτηνωδία εἶνε τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα πάσης μπολσεβικικῆς ἐπαναστάσεως, εἴτε αὕτη ἔχει ἐπικρατήσει, ὡς ἐν Ρωσσίᾳ, εἴτε ἔχει κατασταλῇ τελικῶς, ὅπως ἐν Οὑγγαρίᾳ, Βαυαρίᾳ, Ροὺρ καὶ Βερολίνῳ, εἴτε ἀγωνίζεται νὰ ἐπικρατήσῃ, ὅπως σήμερον εἰς τὴν Ἱσπανίαν.

Ὅπου ὁ Μπολσεβικισμὸς κατέχει τὸ πηδάλιον εἰς χεῖρας του, ἀδιαφορεῖ τελείως πλέον διὰ τὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ θεωρίας καὶ πράξεως. Ἐκεῖ κυριαρχεῖ ἡ καραμπίνα καὶ τὸ μυδραλλιοβόλον. Εἰς ὅλας τὰς ἄλλας χώρας ὅμως μεταχειρίζεται τὴν πανοῦργον καὶ δολιωτάτην ἐκείνην μέθοδον τῆς προπαγάνδας του διὰ νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν κόσμον ὡς πρὸς τὴν ἀληθῆ του φύσιν. Ἡ ἀστικὴ Εὐρώπη δὲν ἔχει οὔτε ἀμυδρὰν κἂν ἰδέαν περὶ τῶν πραγμάτων τούτων. Ἀποφεύγει τὴν λῆψιν τῆς ἀπαιτουμένης ἀποφάσεως ἔναντι τοῦ Μπολσεβικισμοῦ μὲ τὴν διαρκῶς ἐπαναλαμβανομένην δικαιολογίαν: „δὲν πρέπει ν᾽ ἀναμιγνύηταί τις εἰς τὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα μιᾶς ξένης χώρας“.

Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ σήμερον ἐν Ρωσσίᾳ πραγματικότητα, ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον διεξάγεται ὁ ἐμφύλιος πόλεμος εἰς τὴν Ἱσπανίαν καὶ τὸ ὁποῖον φαίνεται νὰ ἐπέρχηται βαθμιαίως καὶ εἰς ἄλλα κράτη τῆς Εὐρώπης μὲ ἀπειλητικὴν βεβαιότητα, ἐνδιαφέρει ὁλόκληρον τὸν κόσμον. Αὐτὸ δὲν εἶνε πλέον ὑπόθεσις θεωρητικῶν τινων τῶν πολιτικῶν κοσμοθεωριῶν, αὐτὸ εἶνε μία ὑπόθεσις ἐνδιαφέρουσα ὅλους τοὺς πολιτικοὺς ἄνδρας ὅλων τῶν ἐθνῶν, οἱ ὁποῖοι ὀφείλουν ν' ἀπασχοληθοῦν μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο, ἐὰν δὲν θέλουν ν' ἀναλάβουν τὴν εὐθύνην, ὅτι ἐξ αἰτίας των ἐρρίφθη ἡ Εὐρώπη εἰς τὴν βαθυτέραν κρίσιν καὶ εἰς τὸν στρόβιλον τῆς καταστροφῆς. Μάλιστα δὲ τὸ ζήτημα τοῦ Μπολσεβικισμοῦ εἶνε τὸ ζήτημα καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς μελλοντικῆς ὑποστάσεως τῆς Εὐρώπης. Ἐδῶ χωρίζονται πλέον τὰ πνεύματα, ἐδῶ πρέπει νὰ λάβῃ ὁ καθεὶς τὴν θέσιν του ὑπὲρ ἢ κατά. Καὶ μάλιστα μὲ ὅλας τὰς συνεπείας μιᾶς τοιαύτης ἀποφάσεως.

Ἀκόμη ἓν ζήτημα πρέπει νὰ διασαφηνισθῇ ἐδῶ: τὸ ζήτημα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ ἐν τῷ Μπολσεβικισμῷ. Τὸ ζήτημα αὐτὸ μόνον ἐν Γερμανίᾳ ἠμπορεῖ νὰ συζητηθῇ ἐλευθέρως, διότι εἰς ἄλλας χώρας, ὅπως καὶ πρό τινων ἐτῶν εἰς τὴν Γερμανίαν, εἶνε ἐπικίνδυνον καὶ τὸ ν' ἀποκαλέσῃ τις ἀκόμη τὸν Ἰουδαϊσμὸν μὲ τὸ ὄνομά του. Τὸ ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἔκαμαν τὸν Μπολσεβικισμὸν καὶ εἶνε σήμερον οἱ φορεῖς αὐτοῦ, οὐδόλως εἶνε πλέον δυνατὸν ν' ἀμφισβητηθῇ. Ἡ ἰθύνουσα τάξις τῆς παλαιᾶς Ρωσσίας ἔχει παραμερισθῇ καὶ ἐξοντωθῇ τόσον ριζικῶς, ὥστε ὁ Ἰουδαϊσμὸς ἀπέμεινε διὰ τὸ μπολσεβικικὸν καθεστὼς ἡ μόνη πλέον ἰθύνουσα τάξις. Πᾶσα ἔρις ἐντὸς τοῦ Μπολσεβικισμοῦ εἶνε, ὡς ἐκ τούτου, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον οἰκογενειακὴ ἔρις μεταξὺ Ἑβραίων. Καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους τυφεκισμοὺς ἐν Μόσχᾳ ἐπρόκειτο ἀποκλειστικῶς περὶ τοῦ ὅτι Ἰουδαῖοι ἐφόνευσαν Ἰουδαίους ἀπὸ βουλιμίαν τῆς ἐξουσίας καὶ θανάσιμον μῖσος. Εἶνε μία εὐρέως διαδεδομένη πλάνη, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι συμφωνοῦν πάντοτε μεταξύ των. Οἱ Ἑβραῖοι ὁμοφωνοῦν μόνον τότε, ὅταν ζοῦν ὡς μειονότητες ἐντὸς μιᾶς ἐθνικῆς πλειονότητος καὶ αἰσθάνονται ἑαυτοὺς ἀπειλουμένους. Αὐτὸ ὅμως οὐδόλως συμβαίνει πλέον εἰς τὴν σημερινὴν Ρωσσίαν. Ὅταν ὁ Ἰουδαϊσμὸς εὑρίσκεται ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, ὅπως σήμερον ἐν Ρωσσίᾳ, ἐμφανίζονται πάλιν αἱ παλαιαὶ ἀντιθέσεις μεταξὺ τῶν Ἑβραίων, αἱ ὁποῖαι εἶχον κατασιγασθῇ κατὰ τὴν περίοδον τοῦ φυλετικοῦ των κινδύνου.

Ἡ ἰδέα τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, δηλαδὴ τῆς ἀσυνειδήτου ἐκλύσεως πάσης ἠθικῆς καὶ παντὸς πολιτισμοῦ μὲ τὸν σατανικὸν σκοπὸν τῆς

γενικῆς ἐξολοθρεύσεως τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς, μόνον εἰς τὸν ἐγκέφαλον Ἰουδαίων ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπινοηθῇ. Ἡ δὲ μπολσεβικικὴ πραγματικότης, μὲ ὅλην τὴν ἀποτρόπαιον καὶ αἱμοσταγῆ ἀγριότητά της, μόνον εἰς χεῖρας Ἰουδαίων εἶνε δυνατὸν νὰ νοηθῇ. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι αὐτοὶ κρύπτονται ὑπὸ προσωπεῖον, ἐμφανίζονται εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην ὡς ἀθῶαι περιστεραὶ καὶ ἀρνοῦνται τὴν ἐνοχήν των εἰς τὸ μπολσεβικικὸν ἔγκλημα. Αὐτὴ ὑπῆρξε πάντοτε ἡ μέθοδος τῶν Ἰουδαίων καὶ αὐτὴ θὰ εἶναι εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα ἡ μέθοδός των.

Ἡμεῖς ὅμως τοὺς ἐγνωρίσαμεν καλῶς. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλ' ἔχομεν — ὡς τὸ μόνον ἔθνος εἰς τὸν κόσμον — καὶ τὸ θάρρος, παρ' ὅλους τοὺς ἐκ τούτου ἐκπηγάζοντας κινδύνους, νὰ δακτυλοδεικτῶμεν τοὺς ἀρχιεγκληματίας τούτους καὶ νὰ τοὺς κατονομάζωμεν σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως ἐνώπιον ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος μὲ τὸ ἀληθές των ὄνομα. Ὑπῆρξεν ἐποχὴ ἐν Γερμανίᾳ, ὁπότε ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Ἑβραίου ὡς „Ἑβραίου" ἐτιμωρεῖτο μὲ φυλάκισιν. Παρὰ ταῦτα ὅμως, ἡμεῖς τὸ ἐπράξαμεν καὶ τότε. Σήμερον ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Ἑβραίου ὡς „Ἑβραίου" καὶ τοῦ Μπολσεβίκου ὡς „ἀρχιεγκληματίου" ἀποκρούεται ὑπὸ τοῦ κόσμου γενικῶς μὲ μίαν πλήρη εὐγενείας ἐπιφυλακτικότητα ἢ καὶ μὲ προσποιημένην ἠθικὴν ἀγανάκτησιν. Ἡμεῖς ὅμως εἴμεθα τῆς γνώμης, ὅτι ἀκριβῶς ὅπως ἠδυνήθημεν νὰ πείσωμεν τὴν Γερμανίαν περὶ τοῦ παρασιτικοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ ἡ φυλὴ αὐτή, οὕτω θὰ ἐπιτύχωμεν κάποτε ν' ἀνοίξωμεν καὶ τοὺς κλειστοὺς ἀκόμη ὀφθαλμοὺς τοῦ λοιποῦ κόσμου καὶ νὰ παρουσιάσωμεν εἰς αὐτὸν τὸν Ἰουδαϊσμὸν καὶ τὸν Μπολσεβικισμὸν εἰς τὴν πραγματικήν των μορφήν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, ἐν ὄψει τῶν τρομερῶν κρίσεων καὶ συγκλονισμῶν ποὺ συνταράσσουν τόσας χώρας, δὲν θὰ κουρασθῶμεν νὰ καθιστῶμεν προσεκτικοὺς τοὺς διαφόρους λαοὺς ἐπὶ τοῦ ἀπειλητικοῦ τούτου διὰ τὴν ἀνθρωπότητα κινδύνου καὶ νὰ φωνάζωμεν διαρκῶς πρὸς αὐτούς: οἱ Ἑβραῖοι εἶνε ἡ αἰτία, οἱ Ἑβραῖοι εἶνε ἡ αἰτία!

Γνωρίζομεν, ὅτι αἱ κραυγαί μας αὐταὶ εἶνε ἀνηλεῆ μαστιγώματα εἰς τὸ πλῆρες μίσους πρόσωπον τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Δὲν τὸν ὠφελεῖ δὲ εἰς τίποτε τὸ ὅτι, μὲ τὴν προϊοῦσαν ὄξυνσιν τῶν ἀντιθέσεων τούτων, προσπαθεῖ νὰ καλυφθῇ ὑπὸ δημοκρατικὸν προσωπεῖον. Τὸ τέχνασμα εἶνε ὑπερέξυπνον, ὥστε δὲν κάμνει ἐντύπωσιν εἰς ἀνθρώπους μὲ κάποιαν κρίσιν. Ἀποτελεῖ μόνον μίαν εὔκολον παρηγορίαν διὰ τοὺς Φιλισταίους τῆς μορφώσεως καὶ διανοήσεως. Δι' αὐτοὺς τὸ δημοκρατικὸν προσωπεῖον τῶν Μπολσεβίκων ἔρχεται ὡς ὁ ἀπὸ μηχανῆς

θεός, διότι τοῖς ἐπιτρέπει ν' ἀποφύγουν μίαν σαφῆ ἀπόφασιν. Αὐτὴ ἡ οὕτω καλουμένη „μπολσεβικικὴ δημοκρατία", τὴν ὁποίαν ἀγγλικαὶ καὶ γαλλικαὶ ἐφημερίδες συχνάκις τολμοῦν νὰ ὑποδείξουν εἰς τὴν οὕτω καλουμένην „ἐθνικοσοσιαλιστικὴν δικτατορίαν" ὡς παράδειγμα καὶ πρότυπον, στάζει αἷμα, τὸ δὲ κύριον χαρακτηριστικόν της ἀποτελοῦν αἱ δολοφονίαι καὶ ἡ τρομοκρατία. Κάθε τρία ἢ τέσσαρα ἔτη, ἐξάγουν οἱ Μπολσεβῖκοι τύραννοι τὴν ὡραίαν αὐτὴν φράσιν ἀπὸ τὸ χρονοντούλαπόν των, δηλαδὴ κάθε φοράν, ὅπου μετὰ μίαν φρικτὴν καὶ αἱματηρὰν ἐκδήλωσιν τῆς τυραννίας των, ἡ ὁποία ἔχει καταταράξῃ ὅλα τὰ πνεύματα, αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ καθησυχάσουν τὴν Εὐρώπην, παρουσιαζόμενοι ἐνώπιον αὐτῆς ὡς δῆθεν „δημοκρατικοί". Τότε ἐμφανίζονται αἰφνιδίως εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐντυπωσιακαὶ καὶ σπουδαιοφανεῖς εἰδήσεις, ἐπινοηθεῖσαι εἰς τὰ κομμουνιστικὰ γραφεῖα προπαγάνδας, περὶ τῆς εἰσαγωγῆς ἑνὸς νέου συντάγματος εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσσίαν, περὶ καθολικοῦ καὶ μυστικοῦ ἐκλογικοῦ δικαιώματος τῶν πολιτῶν κλπ. Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν εἶνε ἢ ψεύδη, ὑπολογισμένα ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιλησμοσύνην καὶ τὴν παροιμιώδη ὀκνηρίαν σκέψεως τῶν μικροδιανοουμένων, ἀναρίθμητα ἑκατομμύρια τῶν ὁποίων ζοῦν εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὁ Μπολσεβικισμὸς εἶνε τὸ εἰδεχθέστερον καὶ τυραννικώτερον καθεστὼς αἵματος καὶ τρομοκρατίας, τὸ ὁποῖον εἶδε ποτὲ ἡ ὑφήλιος. Ἑβραῖοι τὸ ἔχουν ἐπινοήσῃ διὰ νὰ καταστήσουν ἀπρόσβλητον τὴν κυριαρχίαν των καὶ Ἑβραῖοι τὸ διευθύνουν καὶ σήμερον. Ἡμεῖς οἱ Ἐθνικοσοσιαλισταὶ φερόμεθα τιμίως πρὸς τὸν λαόν, διότι σχεδὸν ἔτος πρὸς ἔτος ἀνανεοῦμεν καὶ στερεοποιοῦμεν τὸ λαϊκὸν καθεστώς μας διὰ τῆς γενικῆς καὶ μυστικῆς λαϊκῆς ψήφου. Ὁ Μπολσεβικισμὸς ὁμιλεῖ περὶ λαοῦ, περὶ κράτους τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν, ἐν τούτοις τὸ πραγματικόν του πρόσωπον εἶνε ἡ βία.

Ζῇ εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἑνὸς ἑκάστου ἀνθρώπου ὡς μία ὡρισμένη φαντασία. Ἡ φαντασία αὐτὴ εἶνε, κατὰ τὸ πλεῖστον, σχηματισμένη ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Μπολσεβικισμόν. Εἰς αὐτὸ τὸν βοηθεῖ ἡ προπαγάνδα του. Ἡ εἰκὼν τοῦ Μπολσεβικισμοῦ κατασκευάζεται ὑπ' αὐτῆς τεχνητῶς, ἀναλόγως τῆς ἰδιότητος καὶ τοῦ χαρακτῆρος ἑνὸς ἀνθρώπου, μιᾶς ὁμάδος ἀνθρώπων ἢ ἑνὸς ἔθνους. Δὲν δικαιολογεῖται δὲ ἡ εἰκὼν αὐτὴ ἀπὸ τίποτε τὸ ἀληθὲς καὶ πραγματικόν. Ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ κάλλιστα π. χ. νὰ ἐπισκεφθοῦν ἀντιπρόσωποι μιᾶς μεγάλης χώρας ἕνα νέον ὑπόγειον σιδηρόδρομον ἐν Μόσχᾳ — κάτι δηλαδὴ τὸ

αὐτονόητον καὶ φυσικώτατον εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς πρωτευούσας — ἢ ν' ἀκούσουν παιζόμενον τὸν ἐθνικόν των ὕμνον εἰς μίαν μπολσεβικικὴν δεξίωσιν καὶ ν' ἀποβάλουν αἰφνιδίως καὶ χωρὶς κανένα σοβαρὸν λόγον τὴν παλαιάν των γνώμην περὶ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, συμβιβαζόμενοι ἀμέσως μὲ ὅλην τὴν λοιπὴν κατάστασιν εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσσίαν. Οἱ ἐρυθροὶ Ἑβραῖοι τῆς Μόσχας γνωρίζουν πολὺ καλὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς ἀδυναμίας των. Ὑποθέτω, ὅτι, εὑρισκόμενοι μεταξύ των καὶ κατ' ἰδίαν, θὰ εἰρωνεύωνται τὸν ἀστικὸν κόσμον καὶ θὰ γελοῦν μέχρι δακρύων διὰ τὴν ἀφέλειάν του.

Ἡ ὀργὴ καὶ λύσσα των ἐναντίον ἡμῶν εἶνε τόσον μεγάλη, διότι βλέπουν, ὅτι ἡμεῖς τοὺς ἀνεγνωρίσαμεν καὶ ἑτοιμαζόμεθα ν' ἀνατρέψωμεν ἐκ βάθρων τὴν ἐν Εὐρώπῃ εὐρύτατα διαδεδομένην σφαλερὰν ἀντίληψιν περὶ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ. Τὸ μῖσος των καθ' ἡμῶν ἔχει τὸ βάθος ἀβύσσου. Ἀποτελεῖ ὅμως ἕνα τῶν ὡραιοτέρων τίτλων τιμῆς διὰ τὸν πολιτικόν μας ἀγῶνα. Ἀφαιροῦμεν ἀπὸ αὐτοὺς τὴν προσωπίδα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν κρύπτονται, καὶ τοὺς παρουσιάζομεν εἰς τὸν κόσμον μὲ τὴν ἀληθῆ των μορφήν.

Ἐτονίσθη ἤδη προηγουμένως, ὅτι ἡ ἀντίληψις, τὴν ὁποίαν ἄτομα καὶ ἔθνη ἔχουν σχηματίσῃ περὶ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας. Αὐτὴ δὲ εἶνε ἀνυπέρβλητος εἰς τὴν τέχνην τῆς ἐξαπατήσεως. Ἐπὶ παραδείγματι, πιστεύει ὁλόκληρος ὁ κόσμος τοὺς Μπολσεβίκους ἰσχυριζομένους ὅτι ἡ κυβέρνησις τῆς Μόσχας δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὴν „Κομιντέρν", δηλαδὴ τὴν Κομμουνιστικὴν Διεθνῆ. Αὐτὸ εἶνε βεβαίως τὸ χονδροειδέστερον καὶ θρασύτερον ψεῦδος, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Διότι μεταξὺ τῆς Σοβιετικῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς Κομιντέρν γίνεται ἁπλῶς μία διανομὴ τῶν καθηκόντων καὶ τῆς δράσεως κατὰ τρόπον δεξιώτατον. Τὸ νὰ πιστεύῃ τις ὅμως, ὅτι εἶνε αὗται ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων, εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἴδιον, ὡσὰν νὰ ἰσχυρίζετό τις, ὅτι ἡ Ἐθνικοσοσιαλιστικὴ κίνησις δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν Ἐθνικοσοσιαλιστικὴν κυβέρνησιν.

Ἡ μπολσεβικικὴ προπαγάνδα ἐργάζεται ἐπὶ τῇ βάσει ἑνὸς εὐρυτάτου σχεδίου. Σκοπός της εἶνε ἡ παγκόσμιος καταστροφή. Φροντίζει νὰ δημιουργῇ εἰς τὰς ἄλλας χώρας ἐσφαλμένας ἀντιλήψεις περὶ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ. Αἱ ἀντιλήψεις αὗται διακρίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τὴν ἀπίστευτον ἀφέλειάν των. Ἐν τούτοις ὑφίστανται καὶ ἀσκοῦν πάντως τὴν ἐπίδρασίν των.

Ἡ πραγματικότης ὅμως τοῦ Μπολσεβικισμοῦ εἶνε τελείως διαφορετική. Καὶ αὐτὴ ὑφίσταται καὶ δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀμφισβητηθῇ. Ἔχει σημειώση τὸν τρομερὸν δρόμον της μὲ αἷμα. Θέλει νὰ παρασύρῃ ὁλόκληρον τὸν κόσμον εἰς τὸν στρόβιλον τοῦ χάους. Ἀποτελεῖ τὴν μεγάλην ἀπόπειραν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ ὅπως ἐγκαθιδρύσῃ τὴν ἡγεμονίαν του ἐφ' ὅλων τῶν ἐθνῶν. Διὰ τοῦτο εἶνε καὶ ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ κινδύνου τούτου κυριολεκτικῶς ἕνας παγκόσμιος ἀγών. Ἔχει ἀρχίση ἐπὶ γερμανικοῦ ἐδάφους, ἔχει διεξαχθῇ ἐπὶ γερμανικοῦ ἐδάφους, ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ εἶνε ὁ ἱστορικὸς ἀρχηγὸς τοῦ ἀγῶνος τούτου, ἡμεῖς δὲ ὅλοι εἴμεθα οἱ φορεῖς αὐτοῦ καὶ συνεπῶς οἱ ἐκπληρωταὶ μιᾶς μεγάλης καὶ ἱστορικῆς διεθνοῦς ἀποστολῆς. Δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ συνδιαλλαγὴ μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων ἄκρων. Ὁ Μπολσεβικισμὸς πρέπει νὰ ἐκμηδενισθῇ, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ὑγείαν της ἡ Εὐρώπη.

Ὁ Ἰουδαϊσμὸς γνωρίζει ἐπίσης, ὅτι ἐσήμανε πλέον δι' αὐτὸν ἡ ὥρα τοῦ ἐσχάτου ἀγῶνος. Εἰς μίαν ὑστάτην ἀγωνιώδη προσπάθειαν, ἀποπειρᾶται νὰ κινητοποιήσῃ ὅλας τὰς δυνάμεις κατὰ τῆς Γερμανίας. Μὲ πυρετώδεις ἐξοπλισμοὺς προσπαθεῖ νὰ στερεώσῃ τὴν ἐξουσίαν του. Διαβλέπει εἰς τὴν ὕπαρξιν τῆς ἐθνικοσοσιαλιστικῆς Γερμανίας μίαν μόνιμον ἀπειλὴν κατὰ τῆς ἰδίας του ὑπάρξεως. Εἶχεν ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Ρωσσίαν ὡς ἀπόλυτος κύριος καὶ χωρὶς κανένα κίνδυνον, ὡς ἐνόμιζεν. Ἀποτελεῖ κατὰ 98 ἑκατοστὰ τὴν νεοσχηματισθεῖσαν σοβιετικὴν „μπουρζουαζί“, τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζει ἡ δειλία, τὸ πάχος, ἡ ψευδολογία, αἱ μηχανορραφίαι, αἱ ῥαδιουργίαι, ἡ ὀχληρότης καὶ ὁ κυνισμός. Οἱ Ἑβραῖοι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἔφθασαν ὑψηλὰ διὰ τῆς μπολσεβικικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἠμποροῦν τώρα νὰ συνεχίζουν ἀνενοχλήτως τὴν ἄλλοτε δρᾶσιν των ὡς μικροαπατεώνων καὶ ἀγυρτῶν, εἰς μεγαλειώδη πλέον ἔκτασιν, ἐπὶ τῆς ῥάχεως ἑνὸς λαοῦ 160 ἑκατομμυρίων, εἶνε οἱ πλέον αἱμοβόροι τύραννοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἰδεώδη, ἀλλὰ κάμνουν μόνον τοὺς λαοὺς νὰ ὑποφέρουν. Εἶνε μία ἀληθὴς μάστιξ Θεοῦ, προωρισμένη νὰ βασανίζῃ τὰ ἔθνη καὶ νὰ φέρῃ τὴν δυστυχίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐτονίσθη ἤδη, ὅτι ἡ μπολσεβικικὴ προπαγάνδα συνειθίζει νὰ προσαρμόζηται μὲ μεγάλην πονηρίαν πρὸς τὸν ἑκάστοτε κύκλον τῶν ἀκροατῶν της. Ἐμφανίζεται ῥιζοσπαστικὴ ἢ μετριοπαθής, ἀναλόγως τῆς περιστάσεως. Εἶνε κάτι τὸ τελείως διαφορετικὸν ἂν ὁμιλῇ ὁ τρομοκράτης Δημητρὼφ ἐνώπιον τῆς Κομιντὲρν ἢ ἂν ὁμιλῇ ὁ Ἑβραῖος

Λιτβίνωφ ἐνώπιον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Ἡ προπαγάνδα αὐτὴ εἶνε εὐσεβὴς ἢ ἀθεϊστική, ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Δὲν γνωρίζει ἠθικοὺς ἐνδοιασμούς. Δι' αὐτήν, ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα. Εἰς τὴν διάθεσίν της εὑρίσκεται ἕνας μεγάλος καὶ πολύπλοκος μηχανισμὸς ἀνὰ τὴν ὑφήλιον, ἀποτελούμενος ἀπὸ τὰ κομμουνιστικὰ παραρτήματα εἰς τὰς διαφόρους χώρας. Δὲν ἀπαιτεῖται δὲ εἰμὴ μία ἁπλῆ πίεσις ἐφ' ἑνὸς κομβίου διὰ νὰ τεθῇ ὁλόκληρος αὐτὸς ὁ μηχανισμὸς εἰς κίνησιν. Ἡ προπαγάνδα αὐτὴ ἐργάζεται ἐκ τοῦ κρυπτοῦ ἢ καὶ εἰς τὰ φανερά, εἰς ὅλα τὰ ἔθνη. Ἀλλοίμονον εἰς τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τὴν ἀφήνει νὰ ἐργάζεται ἐλευθέρως· μίαν ἡμέραν καταρρέει τὸ κράτος του, ὑπονομευμένον ἀπὸ μίαν ὑποχθόνιον δρᾶσιν, ἡ ὁποία δὲν εἶχε ληφθῇ ἕως τότε ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν.

Ἡμεῖς οἱ Ἐθνικοσοσιαλισταὶ εὑρισκόμεθα εἰς τὴν εὐτυχῆ θέσιν νὰ ὁμιλῶμεν ὅλως ἐλευθέρως περὶ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ. Δὲν ὁμιλοῦμεν τὴν γλῶσσαν τῆς μυστικῆς διπλωματίας, ὁμιλοῦμεν τὴν ἁπλῆν καὶ ἀπερίφραστον γλῶσσαν τοῦ λαοῦ καὶ ἐλπίζομεν διὰ τοῦτο, ὅτι οἱ λαοὶ θὰ μᾶς ἐννοήσουν καλῶς. Ἔχομεν τὸ εὐτύχημα, ὅτι ἠμποροῦμεν νὰ ὀνομάζωμεν κάθε τι μὲ τὸ πραγματικόν του ὄνομα. Αἰσθανόμεθα δὲ ἑαυτοὺς ὑποχρεωμένους εἰς τοῦτο. Διότι ὁ κόσμος πρέπει νὰ μάθῃ νὰ βλέπῃ καθαρὰ ἀνθρώπους καὶ πράγματα. Δὲν ἠμποροῦμεν, ἀλλ' οὔτε καὶ μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ σιωπῶμεν, ἐφ' ὅσον βλέπομεν τοὺς κινδύνους, πρὸς τοὺς ὁποίους βαδίζει ἡ Εὐρώπη. Ἡ λῆψις πολιτικῶν ἀποφάσεων ἀπόκειται εἰς τὰ διάφορα ἔθνη καὶ τὰς κυβερνήσεις των. Ἡ διακήρυξις ὅμως γνωμῶν καὶ πεποιθήσεων, ἡ πρόβλεψις ἐπερχομένων καταστροφῶν καὶ ἡ ἐν ὄψει τούτων ἐξωτερίκευσις ἀνησυχιῶν ἀποτελοῦν δικαίωμα καὶ καθῆκον οἱουδήποτε, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ μοῖρα ἔχει χαρίσῃ τὴν ὀρθὴν κρίσιν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν δυνατότητα ὅπως ὁμιλῇ ἐλευθέρως εἰς ἐπήκοον τοῦ κόσμου. Ὅποιος τρώγει ἀπὸ τὸ δηλητηριῶδες βότανον τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ἀποθνήσκει!

Ἰδοὺ διατί, εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο τοῦ κόμματός μας, καλοῦμεν τὴν πολιτισμένην ἀνθρωπότητα εἰς συναγερμὸν κατὰ τοῦ παγκοσμίου τούτου κινδύνου, ἰδοὺ διατὶ παρουσιάζομεν τὸν Μπολσεβικισμὸν ἐν τῇ πράξει, ἐμφανίζομεν τὴν θεωρίαν του ἄνευ τοῦ προσωπείου, τὸ ὁποῖον φορεῖ καὶ συμβάλλομεν οὕτως εἰς τὴν κατανόησιν τῆς συγχρόνου ἱστορίας, ἡ ὁποία ὑπάρχει διὰ ν' ἀντλῶσιν οἱ λαοὶ διδάγματα ἐξ αὐτῆς καὶ ὄχι διὰ νὰ λησμονοῦν. Καὶ τώρα εἰσέρχομαι εἰς τὸ κύριον θέμα:

Ὁ ἐργάτης τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης ἔχει συνειθίση νὰ βλέπη εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν ἓν κράτος τῶν προλεταρίων, συνεπῶς τὸ ἰδικόν του κράτος. Πιστεύει, ὅτι εἰς τὴν Ρωσσίαν ἐπέτυχεν ἡ ἐργατικὴ τάξις νὰ „ἐκκαθαρίση" τοὺς κεφαλαιοκράτας ἐκμεταλλευτάς της καὶ νὰ ἐγκαθιδρύση τὴν δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου. Ὅτι ἐκεῖ ὁ δῆθεν ἐλευθερωθεὶς ἐργάτης σφυρηλατεῖ τὸ κράτος του, τὴν „πατρίδα τῶν ἐργαζομένων".

Λοιπόν: Ἑβραῖοι ὑπῆρξαν οἱ ἐπινοήσαντες τὴν μαρξιστικὴν αὐτὴν σοφίαν, ὡς ὁ Δαυῒδ Ρικάρντο ἢ ὁ Μὰρξ (Μαρδοχάϊ). Ἑβραῖοι ἐπίσης ἔχουν ὀργανώση ὅλας τὰς ἐργατικὰς κινήσεις, ὅπως ὁ Λασσὰλ (Βόλφσον), ὁ Ἄντλερ, ὁ Λίμπκνεχτ, ἡ Ρόζα Λούξεμβουργ, ὁ Λεβῆ καὶ τόσοι ἄλλοι. Ἑβραῖοι, ἀπὸ τὰ ἀσφαλῆ δημοσιογραφικά των γραφεῖα, ἐξήγειρον τοὺς ἐργάτας καὶ τοὺς ἔστελλον εἰς τὰ ὁδοφράγματα τῶν γερμανικῶν πόλεων. Ἑβραῖοι ἐπίσης, ὡς ὁ Πάουλ Σίγκερ, ὁ Σίφ, ὁ Κὸν κλπ., ἦσαν οἱ χρηματοδόται καὶ τραπεζῖται τοῦ Μαρξισμο-Μπολσεβικισμοῦ.

Οὔτε ἕνας κἂν ἐργάτης, ἀλλὰ τοὐναντίον σχεδὸν ἀποκλειστικῶς Ἑβραῖοι ἀπετέλουν ἀνέκαθεν καὶ ἀποτελοῦν καὶ σήμερον ἐπίσης τὴν Σοβιετικὴν κυβέρνησιν. Ἐκ τῶν ἐσχάτως τυφεκισθέντων ἐν Μόσχᾳ ἐπιτελῶν τοῦ Μπολσεβικισμοῦ οὐδεὶς ἦτο πρότερον ἐργάτης, οἱ πλεῖστοι ὅμως αὐτῶν ἦσαν Ἑβραῖοι. Ἡ τριανδρία, ἡ ὁποία ἐξῆλθεν ἤδη νικήτρια ἀπὸ τὴν ἔριδα αὐτὴν τῶν Ἰουδαίων μεταξύ των καὶ ἡ ὁποία, ἐν τῇ οὐσίᾳ, κυβερνᾷ σήμερον δικτατορικῶς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν, ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἑξῆς:

Χέρσελ — Γιεχουδᾶ (Γιαγκοδᾶ), ἀρχηγὸς τῆς Γκεπεού,

Λάζαρος Μόζεσσον Καγκάνοβιτς, πενθερὸς τοῦ Στάλιν καὶ ἐπίτροπος ἐπὶ τῶν συγκοινωνιῶν,

Φίνκελσταϊν — Λιτβίνωφ, ἐπίτροπος ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν.

Καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι εἶνε Ἑβραῖοι τοῦ „Γκέττο".

Δὲν εἶνε δικτατορία τοῦ προλεταριάτου ἐκεῖνο ποὺ ὑφίσταται σήμερον εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν, ἀλλὰ δικτατορία τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ ὑπολοίπου πληθυσμοῦ.

Ἀνάλογος πρὸς τὴν πολιτικὴν δημαγωγίαν τοῦ Μπολσεβικισμοῦ εἶνε καὶ ἡ δημαγωγία αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου. Παραδείσιον ζωὴν διάγει δῆθεν ὁ ἐργάτης εἰς τὸ μπολσεβικικὸν κράτος. Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1932 ἀκόμη ἐζήτει ἡ „Ρότε Φάνε" (Ἐρυθρᾶ Σημαία) τοῦ Βερολίνου εἰς μίαν ἐκλογικὴν προκήρυξιν: „Νὰ παύση ὁ ὑποβιβασμὸς τῶν ἡμερομισθίων. Ν' αὐξηθοῦν τὰ ἡμερομίσθια. Νὰ εἰσαχθῇ ἡ ἑπτάωρος ἐργασία καὶ ἡ ἑβδομὰς τῶν 40 ὡρῶν μὲ πλήρη προσαρμογὴν τῶν ἡμερομισθίων".

Πῶς ἐμφανίζεται λοιπὸν ἡ ἐξέλιξις εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν; Ἡ τιμὴ τοῦ ψωμιοῦ ἀνῆλθε, μεταξὺ τοῦ 1928 καὶ τοῦ 1935, ἀπὸ 9 εἰς 75 καπίκια τὸ χιλιόγραμμον. Τὰ μηνιαῖα ἡμερομίσθια τοῦ σοβιετικοῦ ἐργάτου, ὑπολογιζόμενα ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὴν τιμὴν τοῦ ψωμιοῦ, ἐμειώθησαν κατὰ 78,5 τοῖς ἑκατόν. Ἐὰν θέλη ὁ Ρῶσσος ἐργάτης νὰ ζήση, πρέπει νὰ ἐργάζηται σήμερον κατὰ τὸ σύστημα „Σταχανώφ", τὸ ὁποῖον ἔχει ἀναβιβάση τόσον ὑψηλὰ τὴν ἀτομικὴν ἀπόδοσιν, ὡς ἓν εἶδος ἐξαιρετικοῦ ρεκόρ, ὥστε ἡ μεγάλη μᾶζα τῶν ἐργατῶν οὐδέποτε ἠμπορεῖ νὰ τὴν φθάση. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε: περικοπὴ τοῦ ἡμερομισθίου διὰ τὸν μὴ δυνάμενον νὰ ἐπιτελέση τοιούτους ἄθλους.

Κατὰ τὸ 1932 ἐδημοσίευσεν ἡ „Ρότε Φάνε" τοῦ Βερολίνου ἓν ἄρθρον περὶ τοῦ πῶς κατοικεῖ ἕνας „σύντροφος" εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν. Ἔχει, ἔλεγεν, εἰς τὴν διάθεσίν του ἕκαστος, ἀνύπανδρος μάλιστα, ἕνα διαμέρισμα μὲ δύο μεγάλα δωμάτια, μὲ ἠλεκτροφωτισμόν, κεντρικὴν θέρμανσιν κλπ.

Ἂς ἴδωμεν τώρα καὶ τὴν πραγματικότητα: Εἰς τὴν κομμουνιστικὴν ἐφημερίδα „Λενινγκράδσκαγια Πράβδα" (τῆς Πετρουπόλεως) γράφει μία ἐργάτις: „Μὲ τὸ ἀγοράκι μου ἡλικίας ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους, τὸν ἀδελφόν μου καὶ τὴν φυματικὴν ἀδελφήν μου κατοικοῦμεν εἰς ἓν μικρὸν καὶ σκοτεινὸν δωμάτιον. Τὰ παράπονά μας πρὸς τὴν κομμουνιστικὴν δημοτικὴν ἐπιτροπὴν δὲν ὠφέλησαν εἰς τίποτε. Ἐξακολουθοῦμεν πάντοτε ἀκόμη νὰ κατοικῶμεν ὑπὸ τὰς ἐλεεινὰς αὐτὰς συνθήκας".

Διὰ τὴν διατροφήν του μόνον ἀναγκάζεται ὁ Ρῶσσος ἐργάτης νὰ δαπανᾷ τὰ 75 ἑκατοστὰ τοῦ κέρδους του, μολονότι δὲν τρώγει εἰμὴ ψωμί, λαχανόσουπα καὶ ὀλίγο ρύζι. Ἂν ἤθελε νὰ διατρέφηται ὅπως ὁ Γερμανὸς ἐργάτης, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξοδεύη κατὰ μέσον ὅρον τὸ διπλάσιον τοῦ ἡμερομισθίου του καὶ περισσότερον ἴσως ἀκόμη.

Ἓν ἀπὸ τὰ γνωστότερα δημαγωγικὰ ἐπιχειρήματα τῶν Μπολσεβίκων εἶνε ἡ δῆθεν δημιουργία ἐλευθέρου ἐργατικοῦ δικαίου. Ἡ „Ρότε Φάνε" ἔγραφε τῇ 20 Ἰουνίου 1932: „Ρίψατε ἓν βλέμμα πρὸς τὴν Μόσχαν, τὸ Λενινγκράδ, τὸ Βακού, τὸ Νοβοσιβὴρσκ καὶ θὰ μάθητε: ἐργασίαν, ψωμὶ καὶ ἐλευθερίαν μόνον κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν Μπολσεβίκων ἠμπορεῖ τις ν' ἀποκτήση".

Ἤδη καὶ μόνος ὁ τρόπος ἐργασίας τοῦ ἐργάτου εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσσίαν κατὰ τὸ περιβόητον παρορμητικὸν σύστημα Σταχανὼφ ἀξίζει τὸ ὄνομα „δουλεία". Εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν ἐπεφυλάσσετο ἡ τιμὴ τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς δουλείας ὑπὸ τὴν κυριολεκτικήν της σημασίαν. Περὶ τὰ 6½ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων στενάζουν εἰς τὰ στρατόπεδα καταναγκαστικῶν ἔργων τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν μίαν ἐπίγειον κόλασιν. Εἰς 300 ἀπέραντα συγκροτήματα στρατοπέδων καταναγκαστικῶν ἔργων ἀπομυζᾷ ὁ Μπολσεβικισμὸς καὶ τὴν τελευταίαν ἀκόμη ἰκμάδα τῶν δυστυχῶν τούτων ἀνθρώπων. Παρὰ τὴν διώρυγα τῆς Λευκῆς Θαλάσσης, ἥτις φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Στάλιν καὶ κατεσκευάσθη διὰ καταναγκαστικῶν ἔργων, εἶνε ἐνταφιασμέναι ἢ μᾶλλον παραχωμέναι προχείρως ἑκατοντάδες χιλιάδων ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων. Οἱ ἑξῆς Ἑβραῖοι ἀρχηγοὶ τῆς Γκεπεοὺ ἐπέτυχον, διὰ τρομακτικῆς ἀσκήσεως βίας, τὴν κατασκευὴν τῆς διώρυγος μὲ τὸν ρυθμὸν τοῦ θανάτου, κατατυραννοῦντες τοὺς ἐργάτας: Χέρσελ Γιαγκοδᾶ, Δαυϊδσόν, Κβασνίτσκη, Ἰσαακσὸν Ρόττεμπεργκ, Γκίνσμπουργκ, Μπρόδσκη, Μπέρενσον, Ντόρφμανν, Κάγκνερ, Ἄγκερτ καὶ ἄλλοι. Ὁ Ἰούδας κραδαίνει τὸ μπολσεβικικὸν μαστίγιον ἐπάνω ἀπὸ τὴν „πατρίδα τοῦ προλεταριάτου".

Ἡ μπολσεβικικὴ προπαγάνδα ἰσχυρίζεται, ὅτι ἀπηλευθέρωσε τὸν ἐργαζόμενον ἀγροτικὸν κόσμον ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς κεφαλαιοκρατικῆς ἐκμεταλλεύσεως. Διὰ νὰ ἐξαπατᾷ τοὺς ἀφελεῖς χωρικοὺς ἵδρυσεν ὁ Μπολσεβικισμὸς τὴν οὕτω καλουμένην „Διεθνῆ τῶν Ἀγροτῶν", εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς ὁποίας ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς: „Ζητοῦμεν κατάργησιν τῆς φορολογικῆς ἐπιβαρύνσεως ἐν γένει καὶ ἐλάττωσιν τῶν φόρων διὰ τοὺς μικροτέρους ἀγρότας, ζητοῦμεν τὴν ἄνευ ἀποζημιώσεως ἀπαλλοτρίωσιν τῶν μεγάλων ἀγροτικῶν κτημάτων καὶ τὴν δωρεὰν παροχὴν γαιῶν εἰς τοὺς καλλιεργητὰς καὶ εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀγροτῶν".

Ἂς ἴδωμεν τώρα καὶ τὴν πραγματικότητα: Οἱ ἀπέραντοι σιτοβολῶνες τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε διέτρεφον καὶ τὸν ρωσσικὸν λαὸν καὶ ὁλόκληρον τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην, δὲν εἶνε πλέον εἰς θέσιν νὰ διαθρέψουν, ἔστω καὶ πενιχρότατα, οὔτε κἂν τὸν πληθυσμὸν τῆς ἰδίας χώρας. Ἑκατομμύρια ἀνθρώπων λιμοκτονοῦν. Μεταξὺ τῶν τρομοκρατικῶν ὀργάνων τῆς Γκεπεοὺ καὶ τῶν χωρικῶν διεξάγεται μία λυσσώδης πάλη. Οἱ Ἑβραῖοι Καγκάνοβιτς, Γιαγκοδᾶ καὶ Μπάουμαν διενήργησαν ριζικώτατα τὸν ἀναγκαστικὸν γεωργικὸν „κολλεκτιβισμόν". Ἄνω τῶν 15 ἑκατομμυρίων ἀγροτῶν κατεστράφησαν οὕτως ὑπὸ φυσικὴν ἔποψιν μὲ τὰς οἰκογενείας των.

Ἡ κυριωτέρα ἐπιτυχία τῆς μπολσεβικικῆς ἀγροτικῆς πολιτικῆς εἶνε ὁ τρομοκρατικὸς νόμος τῆς 7 Αὐγούστου 1932, ὁ ὁποῖος θεσπίζει τὴν θανατικὴν ποινὴν ἢ δεκαετῆ εἱρκτὴν ἢ καταναγκαστικὰ ἔργα διὰ κάθε „παράπτωμα" τῶν γεωργῶν, δὲν γνωρίζει δὲ ἐλαφροτέραν ποινήν. Πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τούτου δὲν διστάζει ὁ Ἰουδαιο-Μπολσεβικισμὸς νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὰ παιδία ἀκόμη, κινητοποιῶν αὐτὰ ἐναντίον τῶν ἰδίων των γονέων. Ἡ „Ἰσβέστια" τῆς 28 Μαΐου 1934 περιγράφει τὸ πῶς ἕνα κορίτσι κατήγγειλε τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος μετεχειρίσθη διὰ τὴν οἰκογένειάν του ἓν μέρος τοῦ „κολλεκτιβικοῦ" σίτου τοῦ προωρισμένου διὰ τὸ κράτος. Ὁ πατὴρ ὑφίσταται τὴν θανατικὴν ποινὴν τὴν καθοριζομένην ὑπὸ τοῦ τρομοκρατικοῦ νόμου. Τὸ παιδί του ἐγκωμιάζεται δημοσίᾳ!

Εἰς τὴν δημοκρατικὴν Γερμανίαν, τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα εἶχε περιλάβη εἰς τὸ διαβόητον στρατιωτικὸν πρόγραμμά του καὶ τὰ ἑξῆς αἰτήματα: Ἄρθρον 12: Ἀπομάκρυνσις ὅλων τῶν μὴ ἀρεστῶν εἰς τοὺς στρατιώτας ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν. Ἄρθρον 20: Κατάργησις τοῦ ὑποχρεωτικοῦ στρατωνισμοῦ. „Ἀπολύτρωσις ἀπὸ τὴν τυφλὴν ὑπακοήν" καὶ „δημοκρατοποίησις τοῦ στρατοῦ", αὐταὶ ἦσαν αἱ πομπώδεις ἐπαγγελίαι τῶν κομμουνιστῶν.

Τὴν ἐπομένην τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς μπολσεβικικῆς δικτατορίας ὅμως διενεργεῖται ἡ ὑποχρεωτικὴ στρατολογία τῶν ἐργαζομένων. Ὅστις δὲν ὑπακούει ἀμέσως, τυφεκίζεται ἢ ρίπτεται εἰς τὰ αἱματοβαφῆ ὑπόγεια τῆς Τσέκας. Ἀντὶ τῆς ἐθελοντικῆς λαϊκῆς πολιτοφυλακῆς, καθιεροῦται ἀμέσως συγκεντρωτικὴ καὶ αὐστηροτάτη στρατιωτικὴ ἀρχηγία, σιδηρᾶ προλεταρικὴ πειθαρχία, αὐστηρότατος στρατωνισμός, στρατοδικεῖα . . . Ἀπὸ τοὺς „διοικοῦντας συντρόφους" γίνονται πολὺ γρήγορα ἀνθυπολοχαγοί, λοχαγοὶ καὶ ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, μάλιστα δὲ καὶ ἐρυθροὶ στρατάρχαι! Μὲ κυνικὴν εἰλικρίνειαν δὲ ὁμολογεῖ ὁ Ἰουδαῖος Μπολσεβῖκος Ραββίνοβιτς, ἐκ τῶν ἐπιτελῶν τῶν Σοβιέτ, ὅτι ἡ δῆθεν „δημοκρατοποίησις" τοῦ στρατεύματος ἦτο „μόνον ἓν μέσον πρὸς κατάκτησιν τοῦ στρατοῦ".

Ἓν ἄλλο μπολσεβικικὸν σύνθημα, πιστευθὲν ἀπὸ πολλούς, εἶνε ἡ „ἀπολύτρωσις τῆς γυναικός". Ἡ γυναῖκα θ' ἀπελυτρώνετο δῆθεν ἀπὸ τὸν οἰκιακὸν ζυγὸν καὶ θὰ ἐτίθετο εἰς ἐντελῶς ἴσην θέσιν πρὸς τὸν ἄνδρα. „Ἡ ἐπανάστασις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ, ἐφ' ὅσον ὑφί-

σταται ἡ ἔννοια τῆς οἰκογενείας καὶ αἱ οἰκογενειακαὶ σχέσεις", ἐδηλώθη σαφέστατα κατὰ τὸ συνέδριον τῆς Κομιντὲρν τοῦ ἔτους 1924. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἡ τόσον ἐξυμνηθεῖσα ἐλευθερία τῆς γυναικὸς παρουσιάζεται ὡς ἑξῆς: ἡ γυναῖκα ἔχει παραδοθῆ ἀπροστάτευτος εἰς τὴν αὐθαιρεσίαν τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἔχει ὑποχρεωθῆ νὰ κερδίζῃ μόνη τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ βαρυτάτης σωματικῆς ἐργασίας. Αὐτὴ εἶνε, ἐν τῇ πράξει, ἡ „ἐλευθερία" της. Ἀκόμη καὶ εἰς τὰ διαβόητα στρατόπεδα καταναγκαστικῶν ἔργων ὑπάρχουν καὶ ἐργάζονται ἄνω τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου γυναῖκες.

Ἐπίσης ἰσχυρίζεται ἡ προπαγάνδα τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ὅτι ἀφήρεσεν ἀπὸ τὴν γυναῖκα τὴν φροντίδα διὰ τὰ τέκνα της. Τὴν φροντίδα αὐτήν, λέγει, ἀναλαμβάνει τὸ Σοβιετικὸν κράτος. Συγχρόνως ὅμως καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἐπίσημος Τύπος τοῦ κόμματος, δηλ. τῶν Σοβιέτ, ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι τὸ πλῆθος τῶν ἐξαθλιωμένων καὶ ἀπροστατεύτων ἀλητοπαίδων αὐξάνει διαρκῶς, ὅπως αὐξάνει ἐπίσης συνεχῶς καὶ ἡ ἐγκληματικότης τῆς νεολαίας.

Ἓν ἐξαιρετικῶς ἑλκυστικὸν προπαγανδιστικὸν μέσον τῶν κομμουνιστῶν εἶνε καὶ τὸ αἴτημα διὰ τὴν ἄρσιν τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν ἐκτρώσεων εἰς τὰς ἀστικὰς χώρας. Τὰ ἀποτελέσματα, ὅμως, τῆς ἀπὸ 18 ἐτῶν ἤδη ὑφισταμένης ἐν τῇ πράξει ἀπεριορίστου ἐλευθερίας τῶν ἐκτρώσεων εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσσίαν εἶνε τόσον καταστρεπτικά, ὥστε τὰ Σοβιὲτ σκέπτονται τώρα ν' ἀπαγορεύσωσι τελείως τὰς ἐκτρώσεις.

Εἰς τὴν κορυφὴν ὅμως τῶν ψευδολογιῶν ἀναρριχᾶται ἡ μπολσεβικικὴ προπαγάνδα, ἡ ἀφορῶσα τὸ γυναικεῖον φῦλον, ὅταν ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ πορνεία εἶνε ἓν ἀναγκαῖον κακὸν τῶν ἀστικῶν κοινωνιῶν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξαφανισθῇ τελειωτικῶς διὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος. Εἰς καμμίαν χώραν τοῦ κόσμου δὲν ἀποτελεῖ ἡ πορνεία ἐν τόσον γενικὸν φαινόμενον ὅσον εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν. Ἤδη καὶ μόνον διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν μίαν θέσιν, μίαν ἐργασίαν, ἀναγκάζονται αἱ ἐργαζόμεναι γυναῖκες ν' ἀνταποκρίνωνται εἰς ὅλας τὰς ὀρέξεις τῶν προϊσταμένων των. Εἰς τὸν οὕτω καλούμενον „παράδεισον τῶν γυναικῶν" ἀποτελεῖ ἡ γυναῖκα κυριολεκτικῶς „ἐλεύθερον κυνήγιον" διὰ τοὺς Ἰουδαίους σοβιετικοὺς αὐθέντας.

Πῶς ἐξαπατῶνται οἱ ἀφελέστατοι πολιτικοὶ τῆς φιλελευθέρας Δύσεως διὰ τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας, ἀποδεικνύει ὡς ἰδιαιτέρως χαρακτηριστικὸν παράδειγμα τὸ „ταξίδιον μελετῶν" τοῦ κ. Ἑρριὼ

εἰς Ρωσσίαν κατὰ τὴν περίοδον τοῦ αὐτόθι μεγάλου λιμοῦ τῷ 1933. Σχετικῶς ἔγραψε τὸ ἰουδαϊκὸν φύλλον „Φόρουερδ" τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑποπτευθῇ τις ὡς τρέφον συμπαθείας πρὸς τοὺς Ἐθνικοσοσιαλιστάς:

„Τὴν προτεραίαν τῆς ἀφίξεως τῆς γαλλικῆς ἀντιπροσωπείας ἐκινητοποιήθη ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τοῦ Κιέβου εἰς τὰς δύο τῆς νυκτὸς — πρὸς ἐσπευσμένον καθαρισμὸν τῶν κυριωτέρων ὁδῶν καὶ πρὸς στολισμὸν τῶν οἰκιῶν. Μυριάδες χειρῶν προσεπάθουν πυρετωδῶς νὰ προσδώσουν εὐρωπαϊκὴν ὄψιν εἰς τὴν τελείως παρημελημένην καὶ ἀκάθαρτον πόλιν. Ὅλα τὰ τμήματα διανομῆς τροφίμων, τὰ πρατήρια τῶν συνεταιρισμῶν κλπ. εἶχον κλεισθῆ. Ὁ σχηματισμὸς „οὐρᾶς" πρὸ τῶν πρατηρίων τούτων πρὸς ἀπόκτησιν τροφίμων ἀπηγορεύθη αἰφνιδίως. Τὰ στίφη τῶν ἐξαθλιωμένων καὶ βρωμερῶν παιδιῶν, τῶν ζητιάνων καὶ τῶν πεινασμένων ἀνθρώπων εἶχον ἐξαφανισθῆ τελείως ἀπὸ τοὺς δρόμους, ὡσεὶ νὰ μὴ ὑπῆρχον. Εἰς δὲ τὰς διασταυρώσεις τῶν κεντρικῶν ὁδῶν παρήλαυνον ἐπιδεικτικῶς καὶ μὲ προσποιητὴν ὑπερηφάνειαν διαλεγμένοι πολιτοφύλακες ἐπάνω εἰς καλοκαθαρισμένα ἄλογα, ἡ χαίτη τῶν ὁποίων εἶχε διαπλεχθῆ μὲ λευκὲς κορδέλλες — μία εἰκών, τὴν ὁποίαν τὸ Κίεβον ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχεν ἴδῃ καὶ ἔκτοτε ποτὲ δὲν ξαναεῖδεν ἕως σήμερον . . ."

Ἓν ἀπὸ τὰ μᾶλλον ἐντυπωσιακὰ σημεῖα τῆς θορυβώδους μπολσεβικικῆς προπαγάνδας εἶνε καὶ τὸ αἴτημα τῆς καταργήσεως τῶν στρατῶν, ὁ „γενικὸς καὶ πλήρης ἀφοπλισμός". Ὑπὸ τὰ ἑλκυστικὰ συνθήματα „ποτὲ πλέον πόλεμον", „πόλεμον εἰς τὸν πόλεμον", „θ' ἀγωνισθῶμεν κατὰ τῶν ἐξοπλισμῶν" κλπ. ἐζήτει π. χ. τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα τῆς Γερμανίας ἕνα δημοψήφισμα μὲ τὸ ἑξῆς θέμα: „Ἡ ναυπήγησις θωρηκτῶν καὶ εὐδρόμων πάσης φύσεως ἀπαγορεύεται". Ἤδη τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1932, ὁ Ἑβραῖος Φίνκελσταϊν-Λιτβίνωφ εἰς μίαν τῶν ἀναριθμήτων συνδιασκέψεων ἀφοπλισμοῦ ἐν Γενεύῃ διεκήρυττε τὸ σύνθημα τοῦ „πλήρους ἀφοπλισμοῦ" τοῦ κόσμου. Ἡ ὑποκριτικὴ αὐτὴ μέθοδος κατ' οὐδὲν μετεβλήθη ἕως σήμερον, ὡς ἀποδεικνύουν οἱ λόγοι τοῦ ἰδίου Λιτβίνωφ κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον, ὅτε ὡμίλησε πάλιν περὶ τοῦ „πλήρους ἀφοπλισμοῦ" ὡς τῆς „ἀνωτάτης ἐγγυήσεως διὰ τὴν εἰρήνην".

Αὐτὰ εἶνε μπολσεβικικὴ προπαγάνδα.

Πῶς ἐμφανίζεται ὅμως ἡ πραγματικότης; Ἡ ἐν εἰρήνῃ δύναμις τοῦ Ἐρυθροῦ Στρατοῦ ηὐξήθη, διὰ τοῦ ὑποβιβασμοῦ τῆς στρατευσίμου

ἡλικίας, εἰς 2 ἑκατομμύρια ἀνδρῶν. Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουν ἐκγυμνασμέναι ἐφεδρεῖαι ἐξ 9 μέχρι 10 ἑκατομμυρίων. Ἐν περιπτώσει πολέμου, συνεπῶς, ἠμποροῦν νὰ κινητοποιηθοῦν 11 ἑκατομμύρια καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν μάλιστα 14 ἑκατομμύρια ἀνδρῶν.

Ἅμα τῇ ἐκρήξει τοῦ πολέμου ἠμπορεῖ νὰ θέσῃ εἰς κίνησιν ὁ Ἐρυθρὸς Στρατὸς 160—180 μεραρχίας πεζικοῦ καὶ 25 ταξιαρχίας ἱππικοῦ. Ὁ στρατάρχης τῶν Ἐρυθρῶν Τουχατσέφσκη ὑπελόγιζεν ἐσχάτως τὴν αὔξησιν τῶν τὰνκς τοῦ σοβιετικοῦ στρατοῦ εἰς 2475 τοῖς ἑκατόν.

Ἡ δύναμις τοῦ ἐρυθροῦ ἐναερίου στόλου ἀνέρχεται εἰς 6000 ἀεροπλάνα. Τὰ ἀεροπλάνα τῆς πρώτης γραμμῆς διαιροῦνται εἰς 3100 βαρέα καὶ ἐλαφρὰ βομβαρδιστικὰ καὶ ἀνιχνευτικὰ καὶ εἰς 1500 καταδιωκτικά. Τὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα κατέχουν συνεπῶς τὴν πρώτην θέσιν καὶ ἀποδεικνύουν τὸν ἐπιθετικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐρυθροῦ ἐναερίου στόλου. Προορίζονται διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς πρώτης αἰφνιδιαστικῆς ἐπιθέσεως, ἅμα τῇ ἐκρήξει πολέμου, διὰ νὰ κτυπηθῇ ὁ ἐχθρός, προτοῦ προλάβῃ ν' ἀμυνθῇ. Κατὰ τὴν γνώμην τῶν στρατηγῶν τῶν Σοβιέτ, ὁ προσεχὴς πόλεμος θ' ἀρχίσῃ ἄνευ προηγουμένης ἐπισήμου κηρύξεως αὐτοῦ. Ὡσαύτως δὲν εἶνε γενικῶς γνωστόν, ὅτι τὰ Σοβιὲτ ἔχουν σήμερον ἤδη τὸν ἰσχυρότερον στόλον ὑποβρυχίων τοῦ κόσμου.

Ἀνάλογος πρὸς τὸν ἐπιθετικὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἐρυθροῦ Στρατοῦ εἶνε καὶ ἡ ἐπιθετικὴ στρατηγικὴ τῶν ἀρχηγῶν του. Ὁ Τουχατσέφσκη ὁμιλεῖ περὶ τοῦ „αὐτονοήτου δικαιώματος" τῆς νικηφόρου μπολσεβικικῆς ἐπαναστάσεως ὅπως ἐξαπλωθῇ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. „Θὰ προσπαθήσῃ, λέγει ὁ Τουχατσέφσκη, μὲ μίαν ὁρμέμφυτον δύναμιν νὰ κατακυριεύσῃ ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ἐξασκοῦσα ἄμεσον πίεσιν ἐφ' ὅλων τῶν γειτονικῶν χωρῶν. Τὸ δὲ σπουδαιότερόν της ὄργανον θὰ εἶναι βεβαίως ἡ στρατιωτική της δύναμις".

Καὶ τὸ μᾶλλον ἀπίστευτον εἶνε τὸ ἑξῆς: Παρ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμοφανεῖς ἰμπεριαλιστικοὺς ἐξοπλισμούς, ἰσχυρίζεται ἡ μπολσεβικικὴ προπαγάνδα καὶ σήμερον ἀκόμη, ὅτι ἡ Μόσχα ἀκολουθεῖ „φιλειρηνικὴν πολιτικήν". Ὁ κ. Λιτβίνωφ ψεύδεται ἀσυστόλως καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν κόσμον, λέγων: „ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις, ἡ ὁποία δὲν ἔχει διαθέσεις ἐπεκτάσεως, ἵσταται πάντοτε εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, ὅταν πρόκειται περὶ τοῦ ἔργου τῆς διατηρήσεως τῆς εἰρήνης". Ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῶν Γάλλων κομμουνιστῶν Τορὲζ γράφει εἰς τὴν „Οὑμανιτέ": „Ἀπεδείξαμεν ἤδη, ὅτι ἡ ὑπόθεσις τῆς εἰρήνης εἶνε ἀναπόσπαστος ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως".

Εἰς κατάφωρον ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ψευδολόγον ταύτην προπαγάνδαν διατελεῖ ἡ ἐπιθετικὴ πολιτικὴ τῶν στρατιωτικῶν συμφώνων, τὰ ὁποῖα συνήφθησαν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς οὕτω καλουμένης „συλλογικῆς ἀσφαλείας" τὴν μὲν 2 Μαΐου 1935 μεταξὺ Μόσχας καὶ Παρισίων, τὴν δὲ 16 Μαΐου 1935 μεταξὺ Μόσχας καὶ Πράγας.

Ὁ Ζὰκ Ντοριώ, δήμαρχος τοῦ Σαὶν-Ντενί, ἄλλοτε κομμουνιστὴς καὶ σήμερον ἀρχηγὸς τοῦ „Γαλλικοῦ λαϊκοῦ κόμματος", ἐχαρακτήρισεν ἐσχάτως τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τοῦ Γαλλο-Μπολσεβικικοῦ στρατιωτικοῦ συμφώνου ὡς ἑξῆς: „Καὶ ὅταν ἅπαξ τὸ κατορθώσουν, ὅταν γίνῃ ὁ Κασὲν πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ὁ Τορὲζ πρωθυπουργὸς καὶ ὁ Περὶ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, τότε, τῇ ἐντολῇ τῆς Μόσχας, θὰ προκαλέσουν αἰφνιδίως τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Γερμανίας διὰ νὰ ἐλαφρυνθῇ ἡ Σοβιετικὴ Ρωσσία στρατιωτικῶς εἰς τὰ δυτικά της σύνορα . . ."

Ἀνάλογον σημασίαν ἔχει καὶ τὸ στρατιωτικὸν σύμφωνον μεταξὺ Μόσχας καὶ Πράγας. Ἕνας ἀεροπόρος τῶν Σοβιὲτ καὶ μέλος τοῦ μπολσεβικικοῦ κόμματος προέβη σχετικῶς, τὴν 15 Δεκεμβρίου 1935, εἰς τὰς ἀκολούθους ἀνακοινώσεις πρὸς τὴν γαλλικὴν ἐφημερίδα „Γκρενγκουάρ": „Ἡ δημιουργία ἀεροπορικῶν βάσεων ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν τῆς Πράγας θὰ ἦτο δι' ἡμᾶς κάτι τὸ ἰδεῶδες. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἐλαττώσωμεν τὸν χρόνον πτήσεως κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ θὰ ἐχρειαζόμεθα ἐπίσης μόλις τὸ ἥμισυ τῆς βενζίνης ποὺ ἀπαιτεῖται σήμερον, ἔτσι δὲ θὰ ἠμπορούσαμε νὰ μεταφέρωμεν τρεῖς τόννους ἐκρηκτικῶν ὑλῶν περισσότερον". Ἐν τῷ μεταξύ, τὰ ἀεροδρόμια αὐτὰ τῶν Ἐρυθρῶν ἐδημιουργήθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Τσεχοσλοβακίας εἰς μεγάλον ἀριθμόν. Ἐσχάτως μάλιστα ηὐξήθησαν εἰς 36. Ἡ ἐν Πρεσβούργῳ ἐκδιδομένη ἐφημερὶς „Σλοβένσκυ Ντέννικ", ὄργανον τοῦ Τσεχοσλοβάκου πρωθυπουργοῦ, ὁμολογεῖ μὲ καταπληκτικὴν εἰλικρίνειαν τὸν σκοπὸν τῶν μπολσεβικικῶν τούτων ἀεροπορικῶν βάσεων: „Ἐὰν τὰ ἀεροδρόμια, γράφει, χρειασθοῦν διὰ τὴν ἄμυναν τοῦ κράτους, τότε βέβαια δὲν θὰ βόσκουν ἐπάνω εἰς αὐτὰ χῆνες. Θὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ ἀπὸ κάθε φίλον μας, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰς τὴν ἄμυνάν μας". Μὲ ἄλλα λόγια δηλαδή, ἀπὸ τὰ 36 ἐκεῖνα ἀεροδρόμια πρόκειται ν' ἀπογειωθοῦν τὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα τῶν Μπολσεβίκων διὰ τὴν ἐπίθεσίν των κατὰ τῆς Εὐρώπης. Πόσον ἀπειλητικὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κίνδυνος, ἐξάγεται ἤδη ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι τὰ στρατηγικῶς σπουδαιότερα σημεῖα τῆς Κεντρικῆς

Εὐρώπης εἶνε προσιτὰ εἰς τὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα τῶν Ἐρυθρῶν καὶ ἠμποροῦν νὰ καταστραφοῦν παρ' αὐτῶν ἐντὸς διαστήματος βραχυτέρου τῆς ὥρας. Ἀπὸ τὰς ἀεροπορικὰς βάσεις τοῦ Ἐρυθροῦ Στρατοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Τσεχοσλοβακίας ἠμποροῦν π. χ. νὰ φθάσουν τὰ σοβιετικὰ ἀεροπλάνα: εἰς τὴν Δρέσδην ἐντὸς 20 λεπτῶν τῆς ὥρας, εἰς τὸ Κέμνιτς ἐντὸς 11 λεπτῶν, εἰς τὴν βιομηχανικὴν περιοχὴν τῆς Σιλεσίας ἐντὸς 9 λεπτῶν, εἰς τὸ Βερολῖνον ἐντὸς 42 λεπτῶν, εἰς τὴν Βιέννην ἐντὸς 9, εἰς τὰ ὁπλουργεῖα τοῦ Στάϋρ ἐντὸς 17 καὶ εἰς τὴν βιομηχανικὴν περιοχὴν τῆς Στάϋερμαρκ ἐντὸς 27 λεπτῶν. Ἡ Βουδαπέστη μάλιστα ἠμπορεῖ νὰ μεταβληθῇ εἰς τέφραν καὶ ἐρείπια ἐντὸς 6 μόνον λεπτῶν τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀπογειώσεως τῶν ἐρυθρῶν ἀεροπλάνων.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθὴς μορφὴ τῆς μπολσεβικικῆς „φιλειρηνικῆς πολιτικῆς"!

Ὅταν πρὸ ἑνὸς ἔτους, ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου, παρεῖχον ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κληρικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐφονεύθησαν ἐν Ρωσσίᾳ καὶ κατεδείκνυον τὸν κίνδυνον, ὅτι παρόμοιαι σφαγαὶ θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπαναληφθῶσιν ὁποτεδήποτε καὶ εἰς ἄλλας χώρας, καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἀκόμη κύκλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ δὲν ἀπέδωσαν σημασίαν εἰς τὰς προειδοποιήσεις μου ἐκείνας καὶ ἐξέφρασαν τὴν ἀφελῆ γνώμην, ὅτι ὁ Μπολσεβικισμὸς ἔχει ἀλλάξῃ ἔκτοτε καὶ ὅτι εἰς τὸ μέλλον θ' ἀφήνῃ εἰς τὰ θρησκεύματα πλήρη ἐλευθερίαν. Δυστυχῶς, τὰ ἔκτοτε γεγονότα μ' ἐδικαίωσαν πλήρως καὶ κατὰ τραγικώτατον τρόπον! „Εἰς ὅλας τὰς περιοχάς, εἰς τὰς ὁποίας ἡ κυβέρνησις τῆς Μαδρίτης κατέχει τὴν ἐξουσίαν, δὲν ὑπάρχουν πλέον ἀνοικταὶ ἐκκλησίαι", γράφει ἡ ἐφημερὶς „Ντιάριο ντὲ λὰ Μαρίνα". Ἡ δὲ καθολικὴ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης ἀνεκοίνωσεν ἐπισήμως, ὅτι μόνον εἰς τὴν Βαρκελώνην ἐφονεύθησαν 250 περίπου ἱερεῖς καὶ κατεστράφησαν ὅλοι οἱ ναοί.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐλευθερία τῶν θρησκευμάτων ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Μπολσεβικισμοῦ!

Διὰ νὰ ἐμφανισθοῦν πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν δυτικῶν Δημοκρατιῶν ὡς ἀθῶοι, ἀκίνδυνοι καὶ ἀστικοί, προσέλαβαν οἱ Μπολσεβῖκοι „διπλωμάται" τὴν ὄψιν καὶ τοὺς τρόπους ἐντίμων καὶ πολιτισμένων ἀνθρώπων, ὅσον καὶ ἂν δυσκολεύονται εἰς τὸν ῥόλον αὐτόν. Εἰς ἡμᾶς τοὺς γνώστας τῆς τακτικῆς καὶ τῶν μεθόδων τῶν Μπολσεβίκων προκαλεῖ κάποιαν φαιδρότητα, ὅταν βλέπωμεν, ὅτι τόσοι καὶ τόσοι

πολιτικοὶ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, θεωρούμενοι ὡς εὐφυεῖς ἄνθρωποι, πιστεύουν, ὅτι ὁ Μπολσεβικισμὸς παρητήθη πλέον τοῦ σχεδίου τῆς παγκοσμίου ἐπαναστάσεως, ἐπειδὴ οἱ διπλωματικοί του ἀντιπρόσωποι ἐμφανίζονται μὲ φράκα καὶ λευκὰ κολλάρα . . .

Ἡ μάσκα αὐτὴ ὅμως δὲν ἐφάνη ἐπαρκὴς εἰς τοὺς Ἑβραίους ἄρχοντας τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Διὰ ν' ἀποδείξουν ὁριστικῶς πλέον τὸ ἄκακον καὶ ἀκίνδυνον τῶν προθέσεών των, ἀπεφάσισαν οἱ Μπολσεβῖκοι νὰ δώσουν εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν ἕνα „σύνταγμα". Εἰς αὐτὸ προκηρύσσεται τὸ „δικαίωμα τῆς ἐκπαιδεύσεως" εἰς μίαν χώραν, ὅπου τὰ 40 ἑκατοστὰ τοῦ πληθυσμοῦ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἀναλφαβήτους, εἰς αὐτὸ γίνεται λόγος περὶ „ἐλευθερίας τοῦ λόγου καὶ τοῦ τύπου" εἰς μίαν χώραν, ὅπου πᾶσα παρέκκλισις ἀπὸ τὰς ἀντιλήψεις τῶν Ἑβραίων δικτατόρων τιμωρεῖται μὲ τὸν θάνατον, καθὼς εἴδομεν καὶ πρὸ ὀλίγου μόλις κατὰ τὴν δίκην τῶν Τροτσκιστῶν. Τὸ καθεστὼς αὐτὸ τολμᾷ νὰ ὁμιλῇ εἰς τὸ νέον „σύνταγμα" περὶ τοῦ „ἀπαραβιάστου τοῦ ἀτόμου, τῆς κατοικίας καὶ τῶν ἐπιστολῶν", καθ' ὃν χρόνον συλλέγει καθημερινῶς μέσῳ τῆς Τσέκας χιλιάδας δυστυχῶν ἀνθρώπων ἐν εἴδει ἀγέλης ζώων καὶ ἄλλους μὲν ἐξ αὐτῶν στέλλει εἰς τὴν ἐξορίαν, ἄλλους δὲ τυφεκίζει.

Τὸ „Λαϊκὸν Μέτωπον" τὸ ὀργανωθὲν ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν ἀγωνίζεται, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Τορέζ, „διὰ τὴν ἄμυναν τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν, τὴν διατήρησιν καὶ ἐπέκτασιν αὐτῶν". Εἰς τὴν Ἰσπανίαν τὸ „Λαϊκὸν Μέτωπον" ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἀρχήν. Αἱ „δημοκρατικαὶ ἐλευθερίαι" συνίστανται ἐκεῖ εἰς τὴν ὑπερπλήρωσιν τῶν φυλακῶν τῆς Μαδρίτης καὶ τῆς Βαρκελώνης, εἰς τὴν σύλληψιν καὶ τὸν τυφεκισμὸν ὅλων τῶν μὴ κομμουνιστῶν. Μόνον εἰς τὴν Μαδρίτην ἐφονεύθησαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μέχρι σήμερον ἄνω τῶν 7000 ἀνθρώπων!

Ἡ φράσις περὶ „ἐλευθερίας καὶ δικαίων τοῦ ἀνθρώπου" εἶνε ἀπὸ τὰς προσφιλεστέρας φράσεις τῆς προπαγάνδας τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἤδη εἰς τὸν ἐπαναστατικόν του ὕμνον τὴν συναντῶμεν. Ἐν τούτοις, εἰς ποῖον σημεῖον εὑρίσκονται αἱ ἐλευθερίαι καὶ τὰ δίκαια τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν, ἀποδεικνύουν αἱ ἀκόλουθοι περικοπαὶ ἀπὸ ἐπιστολὰς ἐκ τῆς χώρας ἐκείνης:

„. . . Κατόπιν στοιβάζονται μερικαὶ ἑκατοντάδες τῶν ἀποκλήρων τούτων, ὡσὰν νὰ ἦσαν κτήνη, εἰς κενά, ψυχρὰ φορτηγὰ βαγόνια.

Προορίζονται διὰ τὴν Λευκὴν Θάλασσαν καὶ τὴν Σιβηρίαν ... Καὶ θὰ συμβῇ ἀκριβῶς ἐκεῖνο, ποὺ μᾶς εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰθύνοντας κομμουνιστάς: „Νὰ ψοφήσετε. Δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς σκοτώνουμε ὅλους, μὰ θὰ ψοφήσετε μόνοι σας!“

Ἐπιστολὴ ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1935.

„. . . Μοῦ φαίνεται, ὡσὰν νὰ ἐπανέρχεται πάλιν ἡ κρίσις. Ἀλλ' ἂς ἐλπίσωμεν, ὅτι δὲν θὰ ξαναέλθουν τὰ ἔτη 1932—1933, ὁπότε εἶχαν ἀποθάνη σχεδὸν τὰ 80 ἑκατοστὰ τῶν ἐξορίστων μέσα σ'ἕνα ἔτος“.

Ἐπιστολὴ ἀπὸ 7 Ἰουνίου 1936.

Τὴν 16 Νοεμβρίου 1917 εἶχεν ὑποσχεθῆ ὁ Λένιν μὲ τὴν „δήλωσιν περὶ τῶν δικαίων τῶν ἐθνοτήτων“ εἰς τοὺς διαφόρους λαοὺς τῆς ἄλλοτε Τσαρικῆς Αὐτοκρατορίας τὴν αὐτονομίαν. Τί συνέβη ὅμως εἰς τὴν πραγματικότητα μὲ τοὺς λαοὺς ἐκείνους; ποία αὐτονομία ἐδόθη εἰς αὐτούς; Τὴν 27 Ἀπριλίου 1920 εἰσήλασεν ὁ Ἐρυθρὸς Στρατὸς εἰς τὸ Ἀζερμπαϊτσάν, τὸν Νοέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους εἰς τὴν Οὐκρανίαν, τὴν 3 Δεκεμβρίου 1920 εἰς τὴν Ἀρμενίαν καὶ τὴν 25 Φεβρουαρίου 1921 εἰς τὴν νεαρὰν Δημοκρατίαν τῆς Γεωργίας, μολονότι ἡ Μόσχα ἓν ἔτος πρότερον εἶχεν ἀναγνωρίση διὰ γραπτῆς συμφωνίας τὴν ἀκεραιότητα τῆς τελευταίας ταύτης χώρας.

Εἰς τὸ Ἰγκερμανλὰντ ἐξοντοῦται συστηματικῶς ὁ φινλανδικὸς πληθυσμὸς τῆς περιοχῆς ἐκείνης. Ἀπὸ τὸ 1929 ἕως τὸ 1931 ἐξωρίσθησαν εἰς τὴν Σιβηρίαν 18.000, τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1935 ἄλλοι 9000 Φινλανδοί. Πρὸ δύο δὲ μόλις μηνῶν ἀπεφάσισεν ἡ Σοβιετικὴ κυβέρνησις νὰ ἐκτοπίσῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα των ἑτέρους 28.000 Φινλανδούς.

Ἀπὸ τὴν περιοχὴν τῶν πολωνορωσσικῶν συνόρων „ἐξετοπίσθησαν“ τὴν τελευταίαν ἄνοιξιν ἄνω τῶν 18.000 γεωργῶν γερμανικῆς καταγωγῆς. Τοὺς ἐστρίμωξαν ἀνὰ 80 καὶ 90 πρόσωπα εἰς ἓν βαγόνιον μεταφορᾶς κτηνῶν καὶ τοὺς ἔστειλαν εἰς τὴν Σιβηρίαν.

Ἀπὸ τὴν Καρελίαν ἐξωρίσθησαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 4000 κάτοικοι εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀσίαν καὶ 3000 εἰς τὰ Οὐράλια, ὅπου ἄνω τῶν 50 ἑκατοστῶν τῶν δυστυχῶν τούτων ἐξολοθρεύθησαν συνεπείᾳ τῶν ἀπανθρώπων συνθηκῶν ζωῆς καὶ ἐργασίας.

Τὸν Αὔγουστον τοῦ 1927 ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ἐκάλεσεν εἰς συναγερμὸν ὅλον σχεδὸν τὸν κόσμον μὲ θορυβώδεις διαδηλώσεις

κατὰ τοῦ τυφεκισμοῦ τῶν δύο ἀναρχικῶν Σάκκο καὶ Βανζέττι. Εἰς ἑκατομμύρια φυλλαδίων καὶ ἐφημερίδων κάμνει θόρυβον ὁ κομμουνισμὸς εἰς τὰς „κεφαλαιοκρατικὰς“ χώρας ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς. Καὶ εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν; Τί γίνεται ἐκεῖ; Μόνον εἰς τὸ ἄρθρον 58 τοῦ ποινικοῦ κώδικος ἀναγράφονται 14 διάφοροι περιπτώσεις ἐγκλημάτων τιμωρουμένων διὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς! Διὰ τοῦ νόμου τῆς 7 Ἀπριλίου 1935 εἰσήχθη μάλιστα ἡ θανατικὴ ποινὴ καὶ διὰ παιδιά!

Πεινασμένα παιδιὰ ἑνὸς σωφρονιστηρίου διηγοῦντο κάποτε πόσον καλλιτέρα ἦτο ἡ διατροφή των ἄλλοτε. Αὐτὸ ἤρκεσε διὰ νὰ θεωρηθοῦν ὡς διαπράξαντα ἔγκλημα ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 58. Δέκα ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἐτυφεκίσθησαν ὑπὸ τῆς Γκεπεού, παρουσίᾳ τῶν συναδέλφων των τροφίμων τοῦ σωφρονιστηρίου ἐκείνου. Ὁ ἀνώτατος εἰσαγγελεὺς τῶν Σοβιὲτ Βισίνσκυ ἐπανηγύριζε πρό τινος εἰς ἄρθρον του δημοσιευθὲν εἰς ρωσσικὴν ἐφημερίδα „μὲ βαθεῖαν ἱκανοποίησιν καὶ ἀγαλλίασιν“, ὡς ἔλεγε, τὴν πρώτην ἐπέτειον τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν ἐτέθη εἰς ἰσχὺν ὁ νόμος αὐτὸς τῆς παιδοκτονίας!

Ὅλαι αὐταὶ αἱ πληροφορίαι βασίζονται ἀποκλειστικῶς ἐπὶ ἀποδεδειγμένων γεγονότων, παρελήφθησαν δὲ ἀπὸ στοιχεῖα ἐξηκριβωμένα, προερχόμενα εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων ἀπὸ σοβιετικὰς πηγάς. Ὅταν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, εἰς τὸ συνέδριον τῆς Νυρεμβέργης, ὕψωσα φωνὴν σοβαρᾶς προειδοποιήσεως καὶ ὡμίλησα περὶ τῶν πιθανώτατα προκειμένων νὰ ἐπέλθουν συνεπειῶν τοῦ 7ου συνεδρίου τῆς Κομιντὲρν ἐν Μόσχᾳ ἀπὸ 25 Ἰουλίου μέχρις 21 Αὐγούστου 1935, ὁ κόσμος ἀπήντησεν εἰς τὰς προειδοποιήσεις καὶ ἀνησυχίας μου ἐκείνας μὲ σιγὴν καὶ ἔλλειψιν κατανοήσεως. Οἱ περιωρισμένου ὁρίζοντος μικροπολῖται ἐθεώρησαν τὰς προφητείας μας ὡς ὑπερβολικὰς καὶ ἐνόμισαν, ὅτι ἠμποροῦν ν' ἀδιαφορήσουν πρὸς αὐτάς.

Ἄς μοὶ ἐπιτραπῇ λοιπὸν νὰ ἐπαναλάβω ἐν συντομίᾳ μερικὰς ἀπὸ τὰς εἰς τὸ ἐν λόγῳ συνέδριον τῆς Κομιντὲρν γενομένας προτάσεις καὶ τὰ καταστρωθέντα ἐκεῖ σχέδια καὶ νὰ παρατάξω ἔναντι αὐτῶν τὰς ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὰς διαφόρους χώρας ἐπελθούσας συνεπείας.

Ὁ Δημητρώφ, ὁ ἐντεταλμένος τῆς Σοβιετικῆς Δικτατορίας διὰ τὴν παγκόσμιον ἐπανάστασιν, ἐδήλωσεν ἐπὶ λέξει: „Μὲ τὸν Στάλιν ἐπὶ κεφαλῆς, ἠμπορεῖ καὶ ὀφείλει ὁ εἰς ἑκατομμύρια ἀνερχόμενος πολιτικός μας στρατὸς νὰ ὑπερπηδήσῃ μὲ τόλμην ὅλα τὰ ἐμπόδια

καὶ ὅλας τὰς δυσχερείας, νὰ καταρρίψῃ τὸ φρούριον τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν νίκην τοῦ σοσιαλισμοῦ εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον".

Εἶπεν ἐπίσης τὰ ἑξῆς:

„Τὸ προλεταριᾶτον εἶνε ὁ πραγματικὸς κύριος τοῦ κόσμου, ὁ κυρίαρχος τῆς αὔριον. Καὶ πρέπει ν' ἀποκατασταθῇ εἰς τὰ ἱστορικά του δικαιώματα καὶ νὰ λάβῃ εἰς χεῖρας του τὰ ἡνία τῆς ἐξουσίας εἰς κάθε μίαν χώραν, εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον . . ."

„Μάταιαι εἶνε αἱ προσπάθειαι . . . ὅπως στρέψουν τὸν τροχὸν τῆς ἱστορίας πρὸς τὰ ὀπίσω. Ὄχι, ὁ τροχὸς αὐτὸς στρέφεται καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ στρέφεται πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς Παγκοσμίου Ἑνώσεως τῶν σοσιαλιστικῶν σοβιετικῶν δημοκρατιῶν μέχρι τῆς τελειωτικῆς νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον".

Αὐτὸ ἦτο τὸ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον κατέστρωσεν ὁ Βούλγαρος αὐτὸς τρομοκράτης διὰ τὴν ἀναστάτωσιν τοῦ κόσμου. Διὰ τὸν τρόπον δὲ τῆς ἐφαρμογῆς του ἂς ὁμιλήσουν τὰ γεγονότα μόνα των.

Ἀπὸ τοῦ συνεδρίου ἐκείνου ἔλαβον χώραν μέχρι σήμερον ἄνω τῶν ἑκατὸν κομμουνιστικαὶ ἐξεγέρσεις εἰς τὰς διαφόρους χώρας τῆς γῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ κινήματα τῆς Βρέστης καὶ τῆς Τουλῶνος μὲ πολυαρίθμους νεκροὺς τὸν Αὔγουστον τοῦ 1935, τῆς Λεμβέργης τὴν 18 Ἀπριλίου 1936 μὲ 10 νεκρούς, τῆς Θεσσαλονίκης τὴν 10 Μαΐου 1936 μὲ ἄνω τῶν 100 νεκρῶν. Τρεῖς καλῶς προητοιμασμέναι ἔνοπλοι ἐπαναστάσεις συνετάραξαν ἐπὶ ἑβδομάδας ὁλοκλήρους χώρας: τὸν Νοέμβριον τοῦ 1935 εἰς τὸ Περναμποῦκο, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1936 εἰς τὸ Μπουένος-Ἄϋρες καὶ τὸν Μάρτιον τοῦ 1936 εἰς τὴν Ἰσπανίαν.

Ἓξ ἀπόπειραι ἐπαναστάσεων κατέστη δυνατὸν νὰ προληφθῶσιν ἐγκαίρως, μεταξὺ δὲ τούτων αἱ ἐπαναστάσεις τοῦ Δεκεμβρίου 1935 ἐν Οὐρουγουάῃ, τοῦ Φεβρουαρίου 1936 ἐν Παραγουάῃ καὶ τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐν Χιλῇ. 62 μεγάλοι ἐμπρησμοὶ ἔχουν διαπραχθῇ ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ τοῦ Λαντσάου ἐν Κίνᾳ, ὅπου ἐχάησαν 1000 περίπου ἄνθρωποι. 54 ἔνοπλοι ἐπιδρομαὶ ἔχουν ὀργανωθῇ καὶ 78 μυστικαὶ ἀποθῆκαι ἐκρηκτικῶν ὑλῶν ἔχουν ἀνακαλυφθῇ. Ἐν ὅλῳ εἶχον τὰ μπολσεβικικὰ ταῦτα ἐγκλήματα 3041 ἀνθρώπινα θύματα.

Ἂς ἀναφέρωμεν ἀπὸ τὴν πληθώραν τῶν ἐγκλημάτων τούτων ὀλίγα τινὰ παραδείγματα:

Εἰς τὴν συνέλευσιν τῆς 30 Ἰουλίου 1935 τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνιστικοῦ Συνεδρίου ἐν Μόσχᾳ ἐνεφανίσθη ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν κομμουνιστῶν τῆς Ἑλλάδος ὁ „σύντροφος" Τζῶρτζος καὶ ἀνέπτυξεν ἓν σχέδιον δράσεως διὰ τὸ μέλλον. Μετὰ ἓν ἔτος καὶ σχεδὸν κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἐν Μόσχᾳ ὁμιλίας του, δηλαδὴ τὴν 5 Αὐγούστου 1936, συνεκλονίσθη ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ μίαν γενικὴν ἀπεργίαν, ἥτις θὰ κατέληγεν ἀμέσως εἰς ἔνοπλον ἐπανάστασιν. Μόνον χάρις εἰς τὴν δραστηρίαν ἐπέμβασιν τοῦ στρατηγοῦ κ. Μεταξᾶ κατέστη δυνατὸν νὰ σωθῇ ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τὸ μπολσεβικικὸν χάος καὶ ἐματαιώθη οὕτω τὸ σχέδιον τῶν „συντρόφων" Δημητρὼφ καὶ Τζώρτζου.

Διὰ τὴν πρόκλησιν ἐπαναστάσεων εἰς τὰς ἀποικίας εἶπεν ὁ Δημητρὼφ τὰ ἑξῆς:

„Σήμερον οἱ λαοὶ τῶν ἀποικιακῶν καὶ ἡμιαποικιακῶν χωρῶν δὲν θεωροῦν πλέον τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀπελευθερώσεώς των ὡς κἄτι τὸ ἀδύνατον. Τοὐναντίον, προχωροῦν ὁλονὲν περισσότερον εἰς τὸν ἀποφασιστικὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν ἰμπεριαλιστῶν δυναστῶν των".

Μόλις ἥμισυ ἔτος ἀργότερον ἐξερράγη εἰς τὴν Συρίαν μία ἐπικίνδυνος ἐπανάστασις, στοιχίσασα τὴν ζωὴν πολλῶν ἀνθρώπων. Ἡ νεοπαγὴς φιλία πρὸς τὴν Γαλλίαν οὐδόλως ἠμπόδισε τὴν Μόσχαν νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ προμελετημένον ἐπαναστατικόν της σχέδιον εἰς τὴν χώραν ταύτην, τὴν ὁποίαν διοικεῖ ἡ σύμμαχός της Γαλλία ὡς ἐντολοδόχος. Ὀλίγους μῆνας ἀργότερον, ἐξερράγησαν αἱ ταραχαὶ τῆς Παλαιστίνης, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία κατέσχε μεγίστας ποσότητας κομμουνιστικῶν ἐντύπων ἐξεγερτικοῦ περιεχομένου καὶ ἀνεκάλυψε καὶ διέλυσε μυστικὰς συσκέψεις κομμουνιστῶν πρακτόρων.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν κομμουνιστῶν τῆς Βραζιλίας Μάρκουες ἐδήλωσε τὸν Ἰούλιον τοῦ 1935 κατὰ τὸ 7ον Διεθνὲς Συνέδριον:

„Ἡ χώρα βαδίζει μὲ γοργὰ βήματα πρὸς τὸν ἀποφασιστικὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῆς κυβερνήσεως καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσιν μιᾶς ἐπαναστατικῆς κυβερνήσεως".

Μόλις ἓν τρίμηνον ἀργότερον, ἐξερράγη εἰς τὸ Νατὰλ καὶ τὸ Ρεσίφε κομμουνιστικὴ ἐπανάστασις, τῆς ὁποίας τὰ ἀνθρώπινα θύματα ἦσαν: 150 νεκροὶ καὶ 400 τραυματίαι. Ὡς πράκτορες τῆς „Ἀλλιάνς" ἀπεκαλύφθησαν ὁ Λουΐς Κάρλος Πρέστες, ὁ Ἑβραῖος Ἕβερτ καὶ ὁ „πρεσβευτής" τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας ἐν Μοντεβιδέο: ὁ Ἑβραῖος πρώην δερματέμπορος Μίνκιν.

Καὶ τώρα ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Ὁ Δημητρὼφ εἶπε:

,,Τὸ γαλλικὸν κομμουνιστικὸν κόμμα παρέχει εἰς ὅλα τὰ παραρτήματα τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς τὸ παράδειγμα τοῦ πῶς πρέπει νὰ ἐφαρμόζηται ἡ τακτικὴ τοῦ Ἑνιαίου Μετώπου".

Ὁ δὲ ἀρχηγὸς τοῦ γαλλικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Τορὲζ προσέθεσε:

,,Ἡ ἐπανάστασις δὲν ἔρχεται μόνη της. Πρέπει νὰ ὀργανοῦται. Ἡμεῖς εἴμεθα ἀποφασισμένοι ν' ἀκολουθήσωμεν τὴν ὁδὸν τῶν Ρώσσων Μπολσεβίκων. Εἴμεθα . . . ὑπὲρ τῆς κυριαρχίας τῶν Σοβιέτ".

Τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα τῆς Γαλλίας ἀπεδείχθη ἀντάξιον τῶν ἐπαίνων, τοὺς ὁποίους τῷ ἀπένειμεν ὁ ,,σύντροφος" Δημητρώφ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν του ηὔξησεν ἀπὸ 87.000 τὸν Ἰανουάριον εἰς 100.000 τὸν Μάρτιον, εἰς 187.000 τὸν Ἰούνιον καὶ εἰς ἄνω τῶν 225.000 τὸν Αὔγουστον 1936. Κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα ἐτετραπλασιάσθη ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατιωτικοῦ χαρακτῆρος ὀργανώσεων τῆς νεολαίας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπὲρ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ψήφων ηὔξησεν ἀπὸ 790.000 εἰς 1.500.000, τὸ ἓν τρίτον τῶν ψήφων τούτων προέρχεται ἀπὸ τοὺς Παρισίους καὶ τὰ προάστειά των. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κομμουνιστῶν βουλευτῶν ἀνῆλθεν ἀπὸ 10 εἰς 73. Ἡ κυκλοφορία τοῦ κομμουνιστικοῦ ὀργάνου ,,Οὑμανιτὲ" ηὔξησεν ἀπὸ 154.000 κατὰ τὸ 1933 μέχρις 750.000 ἀντιτύπων κατὰ τὸ 1936. Μόνον διὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς ἐφέτος ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν ὑπὸ τοῦ κομμουνιστικοῦ προπαγανδιστικοῦ κέντρου 27 ἑκατομμύρια ἐντύπων. Αἱ συνδικαλιστικαὶ ὀργανώσεις τῶν ἐργατῶν ἐν Γαλλίᾳ ηὔξησαν, ἀφ' ὅτου ἐνσωματώθησαν εἰς τὸ κομμουνιστικὸν Λαϊκὸν Μέτωπον, ἀπὸ 800.000 μελῶν τὸν Μάϊον 1936 εἰς 4.300.000 μέλη τὸν Αὔγουστον.

Ἡ ὁδὸς ἡ ὁδηγήσασα πρὸς τὸ ἱσπανικὸν Λαϊκὸν Μέτωπον ἀκολουθεῖται ἤδη καὶ ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ ,,Δούρειος Ἵππος" τοῦ Δημητρὼφ ἵσταται ἐντὸς τῶν τειχῶν τῶν Παρισίων.

Τίποτε ὅμως δὲν μᾶς παρέχει σαφέστερον καὶ διδακτικώτερον παράδειγμα, τίποτε δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ μᾶς πείσῃ βαθύτερον περὶ τῆς σοβαρότητος τῶν ἀποφάσεων τοῦ 7ου διεθνοῦς κομμουνιστικοῦ συνεδρίου, ὅσον τὰ αἱματηρὰ καὶ συγκλονιστικὰ γεγονότα τῆς Ἰσπανίας. Διότι ταῦτα ἀποτελοῦν τὴν κατὰ γράμμα ἐφαρμογὴν τῶν συνθημάτων καὶ ὁδηγιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ συνεδρίου ἐκείνου. Εἶνε τὰ γεγονότα αὐτὰ ἡ ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογὴ τοῦ συνθή-

ματος περὶ ,,Λαϊκοῦ Μετώπου", τὸ ὁποῖον εἰς μὲν τὴν Γαλλίαν ἔφθασε τὴν πρώτην μόλις βαθμίδα, εἰς δὲ τὴν Ἰσπανίαν τὸ ἀνώτατον σημεῖον. Ὁ Δημητρὼφ εἶχεν ἐκδώσῃ τὸ σύνθημα: ,,νὰ γίνῃ ἐκμετάλλευσις τῆς ἀσκήσεως τῆς ἐξουσίας ὑπὸ μιᾶς κυβερνήσεως λαϊκοῦ μετώπου διὰ τὴν ἐπαναστατικὴν προπαρασκευὴν τῶν λαϊκῶν μαζῶν" καὶ ,,νὰ ἐξοπλισθοῦν ὅλοι διὰ τὴν σοσιαλιστικὴν ἐπανάστασιν", διότι ,,τὴν σωτηρίαν θὰ φέρῃ μόνον ἡ ἐξουσία τῶν Σοβιέτ"!

Ὁ Ἰσπανὸς ἀπεσταλμένος εἰς τὸ συνέδριον Βεντούρα ἀνεκοίνωσεν ὡς ἑξῆς τὸ ἀκριβὲς πρόγραμμα: ,,Τὸ προλεταριᾶτον τῆς Ἰσπανίας καὶ τὸ κόμμα μας . . . θὰ κατατροπώσουν ἐκ νέου καὶ ὁριστικῶς τὸν φασισμὸν καὶ τὴν ἀστικὴν καὶ πλουτοκρατικὴν δύναμιν καὶ θὰ ἐπιφέρουν τὸν θρίαμβον τῆς ἐπαναστάσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν . . . Ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Λένιν καὶ τοῦ Στάλιν βαδίζομεν μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ πρὸς τὴν νίκην".

Ἤδη πρὸ τῆς δολοφονίας τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν μοναρχικῶν Κάλβο Σοτέλο, ἥτις ἔλαβε χώραν τὴν 13 Ἰουλίου, 269 ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις ἦσαν τὰ θύματα τῆς ἐρυθρᾶς πανώλους ἐν Ἰσπανίᾳ. Ὁ Γάλλος δημοσιογράφος κ. Ἀρμενζὸν γράφει π. χ. σχετικῶς τὰ ἑξῆς:

,,Εἰς τὴν Μούρσια ἐπετέθη τὸ πλῆθος κατὰ δύο νέων, διὰ τοὺς ὁποίους ἰσχυρίζοντο, ὅτι εἶνε φασισταί. Τοὺς ἐκακοποίησαν εἰς τὸν δρόμον, ἐν τέλει δὲ μία γυναῖκα ἥρπασεν ἕνα πέλεκυν κρεοπώλου καὶ ἀπέκοψε τὰς κεφαλὰς τῶν δύο νέων. Ἡ ἀγρία αὐτὴ πρᾶξις διεδραματίσθη τὴν 16 Μαρτίου. Οἱ δύο νέοι ὠνομάζοντο Πέδρο Κιουτίλλας καὶ Ἀντώνιο Μαρτινέζ".

Ὁ διεθνὴς Τύπος ἠναγκάσθη τελικῶς ν' ἀναγράψῃ ἐπίσης τὰς ἀπανθρώπους ἀγριότητας ποὺ διεπράχθησαν ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν μαρξιστῶν κατὰ διαταγὴν τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐντολέων καὶ ὁδηγῶν των. Εἶνε ἀδύνατον νὰ ὀνομάσῃ τις ἀριθμούς, οἱ ὁποῖοι, ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν μόνον, θὰ ἐπλησίαζον πρὸς τὴν πραγματικότητα. Τὴν 19 Αὐγούστου ἐγνώσθησαν ἐξ ἡμιεπισήμου πηγῆς αἱ ἀκόλουθοι πληροφορίαι: Εἰς τὴν πόλιν τῆς Μαδρίτης καὶ τὰ προάστεια αὐτῆς εἶχον φονευθῇ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὑπὸ τῶν Ἐρυθρῶν ἄνω τῶν 6000 ἀνθρώπων· ἐκ τούτων οἱ 1400 εἰς τὸ περίφημον πάρκον Κάζα ντὲλ Κάμπο. Εἰς τὰς μεγαλειτέρας φυλακὰς τῆς Μαδρίτης ,,Καρσὲλ Μοδέλο" ὑπῆρχον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην 3000 κατάδικοι, εἰς τὰς φυλακὰς Σὰν Ἀντώνιο 1146, ἐν ὅλῳ ἐν Μαδρίτῃ 6000 κατάδικοι. Ἔχω ὑπ' ὄψιν μου τὴν ἔκθεσιν ἑνὸς αὐτόπτου μάρτυρος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν

κατοικίαν του ἔβλεπε τὸ πάρκον Κάζα ντὲλ Κάμπο εἰς μεγάλην ἔκτασιν καὶ ἀναφέρει πολὺ διαφορετικοὺς ἀριθμούς. Μέχρι τῆς 30 Αὐγούστου, λέγει ὁ μάρτυς αὐτός, εἶδα μὲ τὰ μάτια μου 6000 περίπου τυφεκισμούς. Προσθέτει δέ, ὅτι εἰς ἄλλα μέρη τῆς πόλεως, εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἐντὸς τῶν κατοικιῶν ἐφονεύθησαν ἄλλαι 20 χιλιάδες ἀνθρώπων. (Ἔκθεσις τοῦ Γερμανοῦ Χάϊνριχς.)

Καὶ ἄλλοι ἐπίσης αὐτόπται μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι ἐν μέρει ἠναγκάσθησαν νὰ βλέπουν μέσα εἰς τὰς φυλακὰς τὰς ὁμαδικὰς μπολσεβικικὰς ἀνθρωποσφαγάς, ἀναφέρουν περὶ ἑκατοντάδων φόνων καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Ἕνας νεαρὸς ξένος εἶδε πῶς ἐφονεύθησαν τὴν νύκτα τῆς 20 πρὸς τὴν 21 Αὐγούστου εἰς τὸ „Καρσὲλ Μοδέλο" 200 περίπου ὑπάλληλοι τῶν φυλακῶν καὶ πῶς τὴν ἑπομένην ἐτυφεκίσθησαν εἰς τὴν αὐλὴν αὐτῶν 250 μέλη τῶν φασιστικῶν ὀργανώσεων. Τὴν 15 Αὐγούστου εἶδεν, ὅτι ἔφθασεν εἰς τὴν Μαδρίτην ἀπὸ τὴν Ἀλμέρια μία ὁμὰς ἐκ 250 αἰχμαλώτων καὶ παρεδόθη ἀπὸ τὴν συνοδεύουσαν αὐτὴν ἀστυνομικὴν δύναμιν εἰς τὴν ἐρυθρὰν πολιτοφυλακήν, ἡ ὁποία ἐτοποθέτησεν ἀμέσως 240 ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους αὐτοὺς εἰς τὸν τοῖχον καὶ τοὺς ἐτυφέκισε μέσα εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Μόνον τοὺς ὑπολοίπους 10 ὡδήγησε τὸ ἐρυθρὸν ἀπόσπασμα εἰς τὴν φυλακὴν διὰ νὰ „ἐκτελέσῃ" οὕτω τὴν ἐντολήν, ἡ ὁποία τῷ εἶχεν ἀνατεθῇ! Ὀλίγον ἀργότερον ἐφονεύθησαν οἱ ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῶν φασιστῶν Ρουΐζ ντὲ Ἄλντα, Φερνάνδο Πρίμο ντὲ Ριβέρα, Κουέστα καὶ Βάλντες.

Ὁλόκληρος ὁ γερμανικὸς λαὸς πενθεῖ διὰ τὴν ἀπώλειαν ἑπτὰ συμπατριωτῶν του, οἱ ὁποῖοι ἐφονεύθησαν κατὰ τὸν φρικτότερον τρόπον, πεσόντες θύματα τοῦ συρφετοῦ τῶν ἐρυθρῶν δολοφόνων. Ταξειδεύοντες εἰς Ἀμβοῦργον διὰ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ συνέδριον ἐλευθέρου καιροῦ καὶ ἀναψυχῆς τῶν ἐργαζομένων, ἐφονεύθησαν ὑπὸ μιᾶς ὁμάδος Μπολσεβίκων οἱ τέσσαρες συμπατριῶται καὶ μέλη τοῦ κόμματός μας Γκαῖτγε, Ντάτο, Χόφμαϊστερ καὶ Τράϊτς. Δύο ἐξ αὐτῶν, μετὰ μίαν μακρὰν δῆθεν „ἀνάκρισιν", ὡδηγήθησαν ὄπισθεν ἑνὸς ἐργοστασίου, οἱ δὲ δύο ἄλλοι ἐτοποθετήθησαν ὀλίγον περαιτέρω εἰς ἕνα τοῖχον καὶ ἐτυφεκίσθησαν. Ὡς ἐξηκριβώθη ἀργότερον, ἐξετέλεσαν οἱ κακοῦργοι τὸ αἱματηρόν των ἀνοσιούργημα ὄχι μὲ σφαίρας, ἀλλὰ μὲ σκάγια! Ὁ Χόφμαϊστερ καὶ ὁ Τράϊτς εἶχον τόσον παραμορφωθῆ, ὥστε μὲ πολλὴν δυσκολίαν καὶ μόνον ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου των κατέστη δυνατὸν νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ταυτότης

των. Πολλοὶ ἄλλοι Γερμανοὶ ἐτραυματίσθησαν ἢ ἐζημιώθησαν εἰς τὴν περιουσίαν των. Τὸ μέλος τοῦ κόμματός μας Χὰνς Χάνερ ἐδολοφονήθη, καθ' ἣν στιγμὴν μετέβαινε νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρόν. Ἡ οἰκία του ἐλεηλατήθη, ἡ δὲ σύζυγός του ἀφέθη ἄνευ ὀβολοῦ.

Ὄχι μόνον εἰς τὴν Μαδρίτην, ἀλλὰ καὶ εἰς ὁλόκληρον τὴν λοιπὴν χώραν εἶνε ἀναρίθμητοι αἱ ἀγριότητες τῶν Ἐρυθρῶν. Εἰς τὸ Λόρα ντὲλ Ρίο ἐφονεύθησαν 187 πρόσωπα, εἰς τὴν Κωνσταντίναν 250. (Ἐφημερὶς „Ντιάριο ντὲ Νοτίσιας", Λισσαβών.)

Εἰς τὴν Καρθαγένην ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν 600 ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλῖται μὲ λίθους κρεμασμένους ἀπὸ τὸν λαιμόν των. (Ἐφημερὶς „Γκερμάνια".) Εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Μπαένα κατέσφαξαν οἱ κομμουνισταὶ μὲ πελέκεις καὶ μὲ ξυράφια 180 πρόσωπα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν ἱερέα τῆς Σάντα Μαρία Μαγιόρ, ὡς καὶ πολλὰς γυναῖκας καὶ παιδιά. Τῶν γυναικῶν εἶχον ἀνοίξῃ τὴν κοιλίαν. (Ἐφημερὶς „Σέκουλο".) Δύο γεωργοὶ ἀπὸ τὴν Μαλάγαν διηγοῦνται περὶ τοῦ ὁμαδικοῦ φόνου αὐτόθι ἄνω τῶν 400 ἀνθρώπων, τινὲς τῶν ὁποίων, μὲ βάρη δεμένα εἰς τὰ πόδια των, ἐρρίφθησαν εἰς πηγάδια, ἄλλοι δὲ προσεδέθησαν εἰς τὰς οὐρὰς ἵππων καὶ ἐσύρθησαν κατὰ μῆκος τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως. („Σέκουλο".) Ὁ Ἰταλὸς προξενικὸς πράκτωρ Σολαβεράνι ἀφηγεῖται, ὅτι ἕνα κορίτσι 16 ἐτῶν ἔρριψε τὸν πρῶτον πυροβολισμὸν ἐπάνω εἰς ἕνα αἰχμάλωτον. (Ἐφημερὶς „Τὸ Μέτωπον", Ζυρίχη.)

Εἰς τὸ Ροζὰλ ντὲ λὰ Φροντέρα ἔκλεισαν οἱ κομμουνισταὶ 40 ἀνθρώπους ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας καὶ τοὺς ἔκαυσαν ζωντανούς. („Ἐφημερὶς τῆς Γενεύης".) Εἰς τὴν Ρούντα ἐφονεύθησαν 400 κάτοικοι· 200 περίπου ἐξ αὐτῶν ἐρρίφθησαν εἰς τὸν ποταμὸν Τάγιο. („Τάϊμς".) Εἰς τὸν Ἅγιον Σεβαστιανὸν ἐτυφεκίσθησαν τὴν 14 Αὐγούστου 51 ὅμηροι. („Ἔβενιγκ Στάνταρτ"). Εἰς τὸ Ἀλμενδραλάγκο εὗρον τὰ στρατεύματα τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο τὰ πτώματα πολλῶν αἰχμαλώτων καὶ φυλακισμένων σταυρωμένα ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς φυλακῆς μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω. 80 τῶν ἀτυχῶν τούτων εἶχον καῇ ζωντανοί. („Σέκουλο".) Εἰς τὴν Καρθαγένην ἔδεσαν 50 ἐθνικόφρονας πολιτοφύλακας ἀνὰ δύο, τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ ἄλλου, τοὺς ἐκρέμασαν κατόπιν τεμάχια σιδήρου πρὸς ἐπιβάρυνσιν καὶ τοὺς ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὸ πλοῖον τῶν Ἐρυθρῶν „Σίλ", τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς φυλακή. („Νταίηλυ Μαίηλ".) Ὁ εἰδικὸς ἀπεσταλμένος τοῦ „Ζουρνὰλ"

τῶν Παρισίων κ. Ἐμὶλ Κοντρουαγιὲ ἀνήγγειλεν ἀπὸ τὸ Ἔλ Ἀραχάλ, ὅτι οἱ Ἐρυθροὶ ἔκλεισαν εἰς τὴν ἐκεῖ φυλακὴν 30 ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδιά, ἔχυσαν ἐντὸς τῆς φυλακῆς δι' ἑνὸς παραθύρου πετρέλαιον καὶ ἔρριψαν κατόπιν καίοντα πυρεῖα ἐπὶ τοῦ πετρελαίου. („Νταίηλυ Μαίηλ".)

Αἱ περιγραφαί, τὰς ὁποίας συνεχῶς λαμβάνομεν περὶ τῆς ἐξοντώσεως ἱερέων καὶ τῆς ἀτιμώσεως καλογραιῶν, εἶνε ἀπίστευτοι. Μερικὰ παραδείγματα: Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ταρραγόνας καὶ ὁ ἐπίσκοπος τῆς Λερίδας ἐφονεύθησαν. („Ἐφημερὶς τῆς Γενεύης".) Ὁ Ἀμερικανὸς Χένρυ Χάρρις γράφει, ὅτι ὑπῆρξεν αὐτόπτης μάρτυς ἐντὸς τῆς φυλακῆς τοῦ ὁμαδικοῦ φόνου 150 μοναχῶν εἰς τὴν Βαρκελώνην. („Ματέν".) Εἰς τὸ Πιεδραλβὲζ ἐφονεύθη ὁ ἡγέτης τῶν καθολικῶν ἐργατῶν Δὸν Διμὰς Μαδαριάγκα. („Ἐφημερὶς τῆς Γενεύης".) Εἰς τὴν Ταρραγόναν ἐτυφεκίσθησαν ὀκτὼ ἱερεῖς· ἕνα μοναχὸν κατεπάτουν οἱ Ἐρυθροὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν μὲ τὰ χονδρά των ὑποδήματα, ἐν τέλει δὲ τὸν ἐτυφέκισαν. (Ἔκθεσις τοῦ Γερμανοῦ Χάϊν Χάουσμαν.) Διαρκῶς ἀναγγέλλονται ἀποτρόπαιοι πράξεις, ὡς ὁ ἀποκεφαλισμὸς ἱερέων καὶ ἡ περιφορὰ τῆς κεφαλῆς των ἀνὰ τὰς ὁδούς. Εἰς τὴν Βαλέντσιαν ἐτυφεκίσθησαν καλόγραιαι καθ' ὁμάδας, τὰ δὲ πτώματά των ἀπετεφρώθησαν δημοσίᾳ. Οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀδρέρο, τοῦ Λὰς Κάζας καὶ τοῦ Τορρὲς ἐξωντώθησαν κατὰ τὸν φρικωδέστερον τρόπον. (Ἐφημερὶς „Γκερμάνια".) Ὁ τραγικὸς αὐτὸς κατάλογος θὰ ἠδύνατο νὰ συνεχισθῇ ἄνευ τέλους. Πολλάκις συμμετεῖχον εἰς τοὺς φόνους καὶ παιδιά. Οὕτω γράφει ὁ κ. Ραφαὴλ Ὀριὸλ ἀπὸ τὴν Λὰ Χαμπάνα, ὅτι εἶδεν εἰς τὴν Βαρκελώνην νὰ ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν φονέων καὶ ἀρκεταὶ ὁμάδες παιδιῶν ἡλικίας μικροτέρας τῶν 15 ἐτῶν. („Ντιάριο ντὲ λὰ Μαρίνα".)

Δυσαναπλήρωτοι καλλιτεχνικαὶ ἀξίαι κατεστράφησαν, τὸ δὲ ἄνθος τῆς διανοήσεως τῆς χώρας ἐξωντώθη. Ὁ κάτοχος τοῦ βραβείου Νόμπελ Μπεναβέντε καὶ ὁ γνωστὸς δραματουργὸς Ἀλβαρὲς Κουϊντέρο ὡς καὶ ὁ καλλιτέχνης Ζουλουάγκα ἐτυφεκίσθησαν. („Νταίηλυ Μαίηλ".) Εἰς τὴν Βαρκελώνην — γράφει ὁ καθηγητὴς κ. Οὐῶλτερ Β. Σ. Κοὺκ — ἀπετεφρώθησαν ὁ καθεδρικὸς ναὸς Σάντα Ἄννα καὶ ὅλαι αἱ λοιπαὶ ἐκκλησίαι, ἐξαιρέσει μιᾶς καὶ μόνης. Οἱ περίφημοι πίνακες τοῦ ἱεροῦ βήματος τοῦ Βερμέγιο ἀπὸ τὸν 15ον αἰῶνα κατεστράφησαν. Ἐπίσης κατεστράφη καὶ ὁ ναὸς τῆς Σάντα Μαρία ντὲλ Μὰρ ἀπὸ τὸν 15ον αἰῶνα. Ἀπὸ τὸν ἀρχαιότατον ναὸν Σὰν Πέδρο ντὲ λὰς

Πουέλλος, τοῦ 9ον αἰῶνος, μόνον οἱ τοῖχοι παραμένουν ὄρθιοι. Τὰ διάσημα παλαιὰ μοναστήρια τῆς Βαρκελώνης καὶ τὸ μέγαρον τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ἔχουν καταστραφῆ τελείως.

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀληθὲς πρόσωπον τοῦ μπολσεβικικοῦ ἀθεϊσμοῦ, ὁ ὁποῖος τολμᾷ, εἰς ἄλλας χώρας, νὰ προσφέρῃ τὴν συνεργασίαν του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν! Ἡ εἰκὼν τῆς ἐξαγωγῆς ἀπὸ τὰ φέρετρά των τῶν λειψάνων καλογραιῶν ἐν Βαρκελώνῃ ἀποτελεῖ ἓν σύμβολον τῆς βεβηλώσεως παντὸς ἱεροῦ ὑπὸ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ. Ὅταν δὲ ὁ Ἀντρὲς Νίν, ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους ἐξεγερτὰς τοῦ λαοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ καὶ ἄλλοτε γραμματεὺς τοῦ ἀρχιμπολσεβίκου Τόμσκυ, λέγει: „Ἡμεῖς ἐλύσαμεν τὸ ἐκκλησιαστικὸν πρόβλημα, διότι δὲν ἀφήσαμεν ὄρθιον οὔτε ἕνα ναόν!" — τότε ὀφείλομεν νὰ διαπιστώσωμεν, ὅτι αὐτὸ εἶνε πλέον ὁ ἀθεϊσμὸς προσωποποιημένος. Αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικὴ μορφὴ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ!

Καὶ εἰς τὴν Ἱσπανίαν ἐπίσης, ὅπως εἰς τὴν Ρωσσίαν τοῦ 1917 καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας χώρας, εἶνε ἀπάτριδες καὶ Ἑβραῖοι ὑποκινηταὶ οἱ προκαλοῦντες καὶ διευθύνοντες κατόπιν τὰς μπολσεβικικὰς ἐπαναστάσεις. Ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν εἶνε Ἑβραῖοι, εἶνε ὄντα, τὰ ὁποῖα ἔχουν χάσῃ ἐντελῶς πᾶν αἴσθημα συνδέσμου μὲ τὸ ἔθνος των.

Ποῖος λοιπὸν εἶνε ἰδεολογικῶς καὶ πρακτικῶς ὑπεύθυνος διὰ πᾶν ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὴν Ἱσπανίαν; Ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο εἰμὴ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀποφάσεων, αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν εἰς τὴν Μόσχαν. Πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν ἀποφάσεων ἐκείνων ἀπεστάλησαν ἐκ Μόσχας εἰς Ἱσπανίαν οἱ Ἑβραῖοι Μπολσεβῖκοι Μπέλα Κοὺν (ὁ „δολοφόνος τῆς Οὐγγαρίας"), ὁ Νόϋμαν, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν Ἱσπανίαν ἀποκαλεῖ ἑαυτὸν Ἐνρίκουε Φίσερ Νόϋμαν, ὁ Κολζὼφ-Γκίνσμπουργκ, μετημφιεσμένος εἰς ἀνταποκριτὴν τῆς „Πράβδα" τῆς Μόσχας, ἐν τέλει δὲ καὶ ὁ διπλωμάτης τῶν Μπολσεβίκων εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν: ὁ Ἰουδαῖος Ρόζεμπεργκ. Εἶνε οὗτοι οἱ ἀρχηγοὶ ὅλων τῶν τρομοκρατῶν τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας. Ἐφοδιασμένοι μὲ πλαστὰ διαβατήρια, τὰ ὁποῖα — παραδόξως — εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον γαλλικῆς προελεύσεως, ἐκτελοῦν εἰς τὴν Ἱσπανίαν τὸ αἱματηρόν των ἔργον.

Τίποτε δὲν εἶνε τόσον χαρακτηριστικὸν διὰ τὰς εὐθύνας τῆς Μόσχας ὅσον ἡ συστηματικὴ καὶ ὠργανωμένη προσπάθεια τῆς διευρύνσεως καὶ ἐπεκτάσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ προκληθέντος ἐμφυλίου πολέμου τῆς Ἱσπανίας εἰς μίαν διεθνῆ σύρραξιν.

Ὁ Ἑβραῖος Σβέρνικ, πρόεδρος τῆς ἐργατικῆς συνδικαλιστικῆς ὀργανώσεως τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας, ὁμολογεῖ ἄλλως τε ἀπροκαλύπτως τὴν πρόθεσιν τῆς ἀναμίξεως, λέγων: „Τὸ κεντρικὸν κομιτᾶτον . . . καλεῖ ὅλους τοὺς ἐργαζομένους καὶ τὰς λαϊκὰς μάζας ἐν γένει τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως νὰ παράσχουν ὑλικὴν βοήθειαν πρὸς τοὺς Ἱσπανοὺς ἀγωνιστάς, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ ὅπλον ἀνὰ χεῖρας ὑπερασπίζουν τὴν δημοκρατίαν". („Ἰσβέστια".)

Ἡ „Ἰσβέστια" τῆς Μόσχας γράφει ἐπίσης, ὅτι ὁ πρῶτος γραμματεὺς τοῦ κεντρικοῦ συμβουλίου τῶν ἐργατικῶν συνδικαλιστικῶν συνδέσμων τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἀπέστειλε πρὸς τοὺς Ἱσπανοὺς Μπολσεβίκους τὸ ποσὸν 12 ἑκατομμυρίων ρουβλίων, δηλ. 36 ἑκατομμυρίων φράγκων. Μ' εὐγνωμοσύνην ἐδήλωσεν ὁ πρόεδρος τῆς Ἱσπανικῆς Δημοκρατίας κ. Ἀθάνα πρὸς τὸν Ἑβραῖον Μπολσεβῖκον Κολζὼφ-Γκίνσμπουργκ: „Διαβιβάσατε πρὸς τὸν Σοβιετικὸν λαόν, ὅτι ἡ συναντίληψίς του καὶ ἡ ἔμπρακτος βοήθειά του μᾶς συγκινοῦν βαθύτατα. Ἤμην πάντοτε πεπεισμένος, ὅτι ἡ μεγάλη Σοβιετικὴ Δημοκρατία δὲν θὰ ἠμποροῦσεν εἰμὴ νὰ φανῇ ἀλληλέγγυος πρὸς τὴν Ἱσπανικὴν Δημοκρατίαν". („Ἐφημερὶς τοῦ Χρηματιστηρίου".)

Ἡ Μόσχα προσπαθεῖ, μέσῳ τῶν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν παραρτημάτων τῆς Κομιντέρν, νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐπέμβασιν καὶ ξένων κυβερνήσεων ὑπὲρ τῶν Ἐρυθρῶν ἐν Ἱσπανίᾳ. Ὁ γαλλικὸς Τύπος τῆς δεξιᾶς καταγγέλλει διαρκῶς προμηθείας γαλλικῶν ἀεροπλάνων καὶ γαλλικοῦ πολεμικοῦ ὑλικοῦ πρὸς τοὺς ἐν Μαδρίτῃ.

Ἀπροκαλύπτως ὀργανοῦνται ὑπὸ τῆς „Ἐρυθρᾶς Βοηθείας" τῆς Μόσχας χρηματικοὶ ἔρανοι εἰς ὅλας τὰς χώρας ὑπὲρ τῶν Μπολσεβίκων τῆς Ἱσπανίας. Ὁ γενικὸς γραμματεὺς τῆς γαλλικῆς συνδικαλιστικῆς ὀργανώσεως τοῦ Λαϊκοῦ Μετώπου Ζουώ, ὁ πράκτωρ Ἀντρὲ Μαλρὼ καὶ ἄλλοι ἀποτελοῦν τὸν σύνδεσμον μεταξὺ τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ἱσπανῶν μαρξιστῶν. Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἱσπανίας Ζιρὰλ ηὐχαρίστει τὸν Μπολσεβῖκον Κολζὼφ-Γκίνσμπουργκ διὰ τὴν „λαμπρὰν πρωτοβουλίαν ὀργανώσεων καὶ προσώπων τῆς Γαλλίας, τὰ ὁποῖα βοηθοῦν δραστηρίως τὴν ἱσπανικὴν κυβέρνησιν εἰς τὸν ἀγῶνα της", ἀνέφερε δὲ ἰδιαιτέρως ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην τὸν Ζουώ, τὸν Μαλρὼ καὶ τὸν Ἰουδαῖον Ι. Β. Μπλόχ. Ἐν τέλει δὲ ἐξέφρασε καὶ πάλιν τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τὸν „ἀδελφὸν Σοβιετικὸν λαόν". (Ἐφημερὶς „Πράβδα".)

Πῶς πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ κυβέρνησις τοῦ Λαϊκοῦ Μετώπου ἐν Ἱσπανίᾳ εὐχαριστεῖ ἕνα Ἑβραῖον ἀπεσταλμένον τῶν

Σοβιὲτ διὰ τὴν ὑποστήριξιν ἐκ μέρους Γάλλων κομμουνιστῶν; Αὐτὸ ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ πραγματικοὶ ἀρχηγοὶ τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων τόσον τῆς Γαλλίας ὅσον καὶ τῆς Ἱσπανίας ἑδρεύουν εἰς τὴν Μόσχαν.

Εἶνε ἤδη ἀποδεδειγμένον, ὅτι αἱ ἀνήκουστοι θηριωδίαι ἐν Ἱσπανίᾳ διαπράττονται τῇ ὑποκινήσει πρακτόρων τῆς Κομιντέρν. Εἶνε ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Ρωσσία παρέχει εἰς τοὺς Ἱσπανοὺς Μπολσεβίκους οἰκονομικήν, πολιτικὴν καὶ ἔμπρακτον συνδρομήν. Εἶνε ἀποδεδειγμένον, ὅτι τόσον ἀπὸ ἰδεολογικῆς ὅσον καὶ ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως τὸ τελευταῖον συνέδριον τῆς Κομιντὲρν ἐν Μόσχᾳ εἶχε λάβῃ τὴν ἀπόφασιν νὰ εἰσαγάγῃ τὸν Μπολσεβικισμὸν εἰς τὴν Ἱσπανίαν, ἡ δὲ Μόσχα προσπαθεῖ τώρα ἀκριβῶς νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τὸ σχέδιον τοῦτο. Ἡ ἀμείωτος, μάλιστα δὲ καὶ ἀκόμη περισσότερον ἐνισχυμένη σήμερον πρόθεσις τῆς Μόσχας ὅπως προκαλέσῃ τὴν παγκόσμιον ἐπανάστασιν καταφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ τραγικοῦ παραδείγματος τῆς Ἱσπανίας. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀντιλαμβάνεται καὶ σήμερον ἀκόμη αὐτὴν τὴν τόσον φανερὰν ἀλήθειαν, δὲν δικαιοῦται νὰ παραπονῆται κατόπιν διὰ τὰς συνεπείας.

Αὐτὸς εἶνε ὁ Μπολσεβικισμὸς εἰς τὴν θεωρίαν καὶ εἰς τὴν πρᾶξιν. Μία σατανικῆς ἐπινοήσεως παγκόσμιος πανώλης, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐξοντωθῇ. Εἶνε δὲ καθῆκον παντὸς ἀνθρώπου ἔχοντος συναίσθησιν τῶν γενικωτέρων εὐθυνῶν του νὰ βοηθήσῃ εἰς τὸ ἔργον τῆς καταπολεμήσεώς της. Δὲν εἶνε ἁπλοῦν σχῆμα λόγου, ὅταν ἡμεῖς οἱ Γερμανοὶ καλοῦμεν τοὺς λαοὺς τῆς γῆς νὰ συνενωθῶσι κατὰ τοῦ κινδύνου τούτου, ἐὰν δὲν θέλουν νὰ παρασυρθοῦν εἰς τὸν στρόβιλον μιᾶς τρομερᾶς καὶ ἀνυπολογίστου καταστροφῆς.

Ἡ Γερμανία ἔδωσε τὸ σύνθημα τοῦ παγκοσμίου τούτου ἀγῶνος. Ἡμεῖς οἱ Ἐθνικοσοσιαλισταί, ὡς οἱ πρῶτοι ἀναλαβόντες τὴν πάλην ταύτην, κατεπολεμήσαμεν ἐπὶ 14 ἔτη ὡς ἀντιπολίτευσις τὸν Μπολσεβικισμὸν εἰς ὅλας του τὰς παραλλαγὰς καὶ ἀποχρώσεις. Τὸ ἐπράξαμεν ὑπὸ κυβερνήσεις, αἱ ὁποῖαι ὡς χαρακτηριστικῶς ἀστικαὶ δὲν εἶχον ἰδέαν κἂν περὶ τῆς φύσεως, τῶν ἐπιδράσεων καὶ τῶν συνεπειῶν τοῦ Μπολσεβικισμοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου παρεκώλυον ἑκάστοτε τὸ ἀποφασιστικὸν κτύπημα, τὸ ὁποῖον ἡτοιμαζόμεθα νὰ καταφέρωμεν ἐναντίον του. Καὶ φαίνεται σήμερον ὡς ἓν θαῦμα σχεδὸν τὸ ὅτι, παρ' ὅλα ταῦτα, ἐπετύχαμεν νὰ κατατροπώσωμεν τὸν Μπολσεβικισμὸν ἐν τῇ χώρᾳ μας. Ἴσως δὲ νὰ ἦτο καὶ ἓν θαῦμα τῆς ὑπεράνω ὅλων

ἡμῶν δρώσης ὑπερκοσμίου καὶ σοφῆς Δυνάμεως, ἡ ὁποία δὲν ἠθέλησε
νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκμηδένισιν λαῶν καὶ πολιτισμῶν ὁλοκλήρων χιλιε-
τηρίδων ὑπὸ τῆς καταστρεπτικῆς μανίας τοῦ διεθνοῦς μπολσεβικικοῦ
Ἰουδαϊσμοῦ.
Ἠδυνήθημεν νὰ ὑπερνικήσωμεν τὸν Μπολσεβικισμόν, διότι ἀντε-
τάξαμεν εἰς αὐτὸν ἓν καλλίτερον ἰδεῶδες καὶ μίαν ἰσχυροτέραν πίστιν·
διότι μέσα μας ἐξηγέρθη ἡ ἰδέα τοῦ Ἔθνους κατὰ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ
καὶ τοῦ μετ' αὐτοῦ συμμαχοῦντος ἀπάτριδος ὑπανθρωπισμοῦ· διότι
ἐπρεσβεύομεν μίαν κοσμοθεωρίαν, ἡ ὁποία, ἀντιθέτως πρὸς τὴν
μπολσεβικικήν, εἶνε καλή, εὐγενὴς καὶ ἰδεαλιστική· διότι εἰς τὸν
ἀγῶνα μας εἴχομεν ὡς ἀφετηρίαν αὐτὸν τοῦτον τὸν λαὸν καὶ ὄχι,
ὅπως τὰ ἀστικὰ κόμματα, τὴν περιουσίαν καὶ τὴν μόρφωσιν· διότι
συνεζεύξαμεν τὴν δύναμιν τῆς ἰδέας μας μὲ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως,
τὴν πολιτικὴν ζέσιν καὶ τὸν φλογερὸν ἐνθουσιασμὸν ἑνὸς νεοαφυ-
πνισθέντος Ἔθνους· διότι εἴχομεν ἕνα Ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔδειξε
τὸν δρόμον ἀπὸ τὴν σκοτεινοτέραν ὥραν τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου πρὸς
τὸ λαμπρὸν καὶ καθαρὸν φῶς ἑνὸς νέου μέλλοντος.
Εἶνε ἡ ἱστορικὴ ὑπηρεσία τοῦ Φύρερ, τὴν ὁποίαν τῷ ἀναγνωρίζει
ἤδη σήμερον ὁλόκληρος ὁ κόσμος, ὅτι ἔθεσε φραγμὸν εἰς τὰ σύνορα
τῆς Γερμανίας κατὰ τῆς ἐφόδου τοῦ Μπολσεβικισμοῦ ἐξ ἀνατολῶν
καὶ ἀνεδείχθη διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης ὡς ὁ πρωτοπόρος τῆς
Εὐρώπης εἰς τὴ μεγάλην της πάλην κατὰ τῶν ἀνατρεπτικῶν δυνά-
μεων τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἀναρχίας. Ἀληθινὸς „ἱππότης ἄνευ
φόβου καὶ ψόγου", ἔλαβε τὴν σημαίαν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ
πολιτισμοῦ εἰς τὴν στιβαράν του χεῖρα καὶ τὴν ἔφερε, μὲ τὸ μέτωπον
ὑψηλά, κατέναντι τῆς ἀπειλῆς καὶ τῆς ἐφόδου τῆς παγκοσμίου
ἐπαναστάσεως. Μᾶς ἐδίδαξε νὰ περιφρονῶμεν τὸν φόβον καὶ νὰ μὴ
χωριζώμεθα ποτὲ τῆς τιμῆς καὶ μᾶς ἐπανέφερεν οὕτω πάλιν εἰς τὰ
παλαιὰ ἰδεώδη καὶ τὰς παλαιὰς ἀρετὰς τῆς φυλῆς μας.
Αὐτὸ θὰ ἔπρεπε ν' ἀποτελέσῃ ἓν σύνθημα δι' ὁλόκληρον τὸν κόσμον.
Ἐδῶ ἀπεδείχθη μ' ἓν παράδειγμα, ὑπὸ ἀφαντάστως δυσμενεῖς συν-
θήκας, ὅτι ὁ Μπολσεβικισμὸς ἠμπορεῖ νὰ κατανικηθῇ, ἐὰν ὑπάρξῃ
ἡ θέλησις πρὸς τοῦτο, ἐὰν χρησιμοποιηθοῦν τὰ ὀρθὰ καὶ κατάλληλα
μέσα καὶ ἐὰν ὑπάρξῃ ἡ στερρὰ ἀπόφασις τῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς
καταστροφῆς μὲ τὴν συγκέντρωσιν ὅλης τῆς δυνάμεως καὶ ὅλου τοῦ
ἀνδρικοῦ θάρρους. Ὁ γερμανικὸς λαὸς ἔχει καταστῇ ἔτσι πολὺ εὐτυχέ-
στερος. Καὶ τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἐπιτύχουν ὅλοι ἐπίσης οἱ λαοί,

εἰς τοὺς ὁποίους ἡ μοῖρα παρέχει τὴν εὔνοιαν τῆς ἀναδείξεως ἀνδρῶν, οἵτινες θὰ τολμήσουν ν' ἀναλάβουν τὸν ἀγῶνα τοῦτον. Θ' ἀνοίξουν τότε οἱ ὀφθαλμοί των. Θὰ ἴδουν καθαρὰ τὸν Ἰουδαϊσμὸν εἰς ὅλην τὴν ἔμφυτον καὶ σατανικὴν μοχθηρίαν του καὶ θὰ πεισθοῦν τότε, ὅτι, ὅταν οὗτος ἀναγνωρισθῇ καὶ ἀποκαλυφθῇ, δὲν εἶνε οὔτε εὐφυὴς οὔτε ἐπικίνδυνος.

Ἀπὸ τὸ γερμανικὸν αὐτὸ παράδειγμα ἂς ἀντλήσῃ διδάγματα ὁ κόσμος. Βεβαίως ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμὸς δὲν εἶνε „ἐμπόρευμα διὰ τὴν ἐξαγωγήν", αἱ δὲ μέθοδοί του δὲν πρόκειται νὰ ὑποδειχθῶσι πρὸς μίμησιν, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς ἄλλους λαούς. Παρὰ ταῦτα ὅμως, δύναται νὰ εἶναι διδακτικὸς καὶ δι' ἄλλα ἔθνη ὡς ἐκ τῆς πείρας του εἰς τὸ ζήτημα τῆς καταπολεμήσεως τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ὁ δὲ τρόπος ἐνεργείας του σχετικῶς ἠμπορεῖ νὰ παρακινήσῃ καὶ ἄλλους λαοὺς ν' ἀκολουθήσουν τὴν αὐτὴν ὁδὸν καὶ νὰ σωθοῦν οὕτως ἀπὸ βαρυτάτας κρίσεις. Εἴθε νὰ ἐνεργήσουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, προτοῦ νὰ εἶναι πλέον πολὺ ἀργά. Διότι ὁ κίνδυνος ἐπέρχεται ἤδη πανταχοῦ.

Ἡμεῖς ὅμως οἱ Ἐθνικοσοσιαλισταὶ εἴμεθα ὑπερήφανοι, διότι ἐλύσαμεν ἤδη τὸ πρόβλημα τοῦτο, τὸ ἐλύσαμεν διὰ τὴν Γερμανίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Εὐρώπην. Ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ, ὡς ἀρχηγὸς τοῦ γερμανικοῦ τούτου ἀγῶνος, ἔχει καταστῇ συγχρόνως καὶ ὁ καλλίτερος Εὐρωπαῖος. Ὑπέδειξεν εἰς τὴν πολυτυραννισμένην ταύτην ἤπειρον μίαν ὁδὸν πρὸς ὑπερνίκησιν τῆς μᾶλλον ἐπικινδύνου κρίσεώς της καὶ παρέσχεν οὕτως εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης τὴν εὐκαιρίαν νὰ διδαχθῶσιν ἀπὸ τὴν ἰδίαν του πρᾶξιν καὶ νὰ λάβωσιν ἀναλόγους ἀποφάσεις. Διότι ὁ ἐρυθρὸς ἐχθρὸς τοῦ πολιτισμοῦ ὀρθοῦται ἀπειλητικὸς εἰς ὅλας τὰς χώρας. Πανταχοῦ εὑρίσκεται ἡ ἀνθρωπότης ἐν κινδύνῳ. Διὰ τοῦτο, δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν πλέον δισταγμοί. Πρέπει νὰ εἴμεθα ὅλοι ὡπλισμένοι διὰ νὰ δυνηθῶμεν ν' ἀντιμετωπίσωμεν τὸν ἐχθρὸν κατὰ τὴν ἀποφασιστικὴν ὥραν. Ἡ ἐρυθρὰ Ἀνατολὴ μᾶς ἀπειλεῖ, ἀλλ' ὁ Ἀρχηγός μας ἵσταται ἀκλόνητος φρουρός. Ἡ Γερμανία, ὡς προπύργιον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, εἶνε ἕτοιμος καὶ ἀποφασισμένη ν' ἀποκρούσῃ τὸν κίνδυνον αὐτὸν μὲ ὅλα τὰ μέσα εἰς τὰ σύνορά της.

Ἔχομεν ἐξουδετερώσῃ τὴν μπολσεβικικὴν πανώλην ἐν Γερμανίᾳ. Δὲν ἔμεινε τίποτε πλέον ἐξ αὐτῆς παρ' ἡμῖν. Ἀλλ' οὔτε καὶ θὰ εὕρῃ ποτὲ πλέον εὐκαιρίαν ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλήν της. Οἱ τελευταῖοι

σπινθῆρες τῆς ὑπούλου ταύτης πυρκαϊᾶς ἔχουν ἀποσβεσθῆ. Οἱ ἄλλοτε ἡγέται καὶ προπαγανδισταὶ τῆς πανώλους ταύτης ἐν Γερμανίᾳ ἢ ἔχουν φύγη ἔξω τῶν συνόρων τῆς χώρας ἢ φρουροῦνται ἐπιμελῶς. Οἱ ὀπαδοί των ὅμως εὗρον, κατὰ μέγιστον μέρος, πρὸ πολλοῦ ἤδη θέσιν ἐντὸς τῆς νέας μεγάλης γερμανικῆς ἐθνικῆς οἰκογενείας. Ὅπου τυχὸν ἀποτολμηθῆ ἐκ μέρους τῆς Μόσχας ἡ ἀπόπειρα ν' ἀναζωογονηθῆ πάλιν ἐντὸς τῆς χώρας μας ὁ Μπολσεβικισμός, θ' ἀντιμετωπισθῆ ἡ τοιαύτη ἀπόπειρα ἀμέσως μὲ μίαν σκληρότητα, ἡ ὁποία θὰ καταπλήξη καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν Μόσχαν. Καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀπολύτως ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ὁποῖον θὰ ἠμποροῦσε νὰ μᾶς ἐμποδίση εἰς τοῦτο. Ὁ γερμανικὸς λαὸς τὸ θέλει καὶ τὸ ἀπαιτεῖ ἀπὸ ἡμᾶς. Εἶνε εὐτυχὴς εἰς τὴν νέαν του ἐσωτερικὴν εἰρήνην καὶ δὲν ἔχει καμμίαν διάθεσιν νὰ ἐπιτρέψη τὴν διατάραξιν αὐτῆς ἀπὸ κανένα καὶ καθ' οἱονδήποτε τρόπον. Τὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸν κόμμα, ὡς ὁ φορεὺς τοῦ ἀντιμπολσεβικικοῦ ἀγῶνος, ἀγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ κράτους καὶ προστατεύει λαὸν καὶ ἔθνος εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ὁ στρατὸς δέ, ὡς ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἐθνικῆς μας θελήσεως πρὸς ἀντίστασιν καὶ ἄμυναν, προστατεύει τὴν Γερμανίαν εἰς τὰ σύνορά της. Αὐτὰ εἶνε τὰ ἰσχυρὰ προπύργια τῆς ἀσφαλείας μας, οἱ ἀκλόνητοι στῦλοι τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ κράτους. Τὸ ἔθνος μας ἠμπορεῖ νὰ ζῆ ἥσυχον ὑπὸ τὴν ἰσχυράν των προστασίαν.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐξοπλίζεται ἡ ἐρυθρᾶ ἀναρχία ἐν Μόσχᾳ μὲ πυρετώδη ὀργασμόν. Οἱ ἐξοπλισμοί της εἶνε ἐπιθετικῆς φύσεως· διότι κάθε ἐρυθρὸν σύνταγμα φέρει ἐντός του τὴν θέλησιν πρὸς πρόκλησιν τῆς παγκοσμίου ἐπαναστάσεως. Κάθε ἐρυθρὸν ἀεροπλάνον, κάθε ἐρυθρὸν τηλεβόλον κατασκευάζεται μὲ τὸν σκοπὸν νὰ φέρη τὸ χάος εἰς ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην.

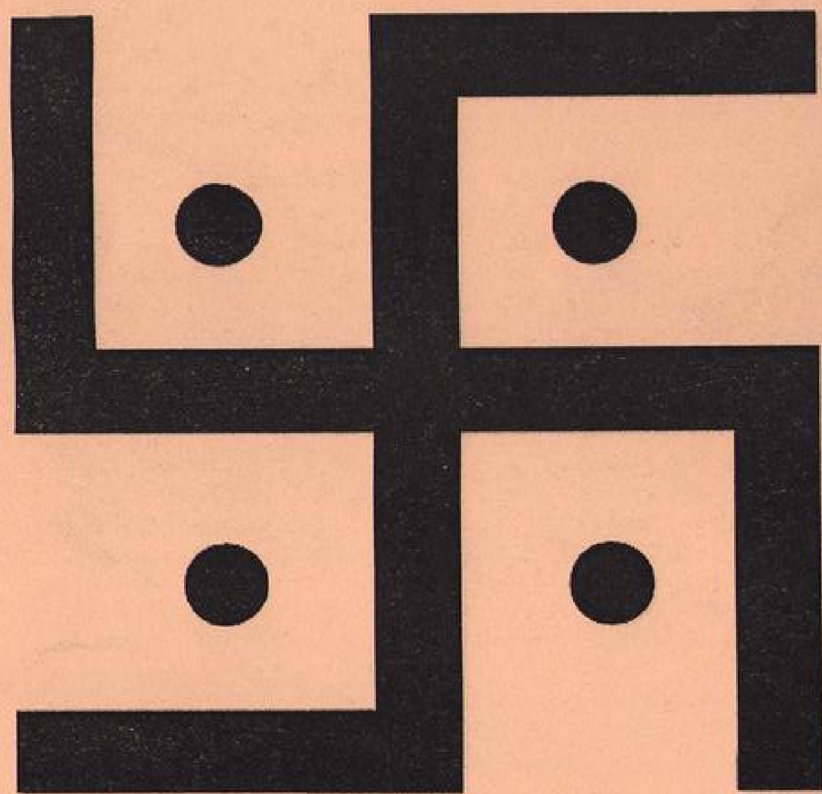
Τί κάμνουν ἄλλα ἔθνη κατὰ τοῦ κινδύνου τούτου, δὲν γνωρίζομεν· οὔτε ὑπόκειται τοῦτο εἰς τὴν ἰδικήν μας ἐπιρροήν. Δὲν ἠμποροῦμεν βεβαίως νὰ τὰ ἀναγκάσωμεν νὰ πράξουν προνοητικῶς ὅ,τι ἀπαιτεῖ ἡ σύνεσις. Ὅ,τι ὅμως πράττομεν ἡμεῖς, δὲν ὑπαγορεύεται ἀπὸ μοιρολατρικὴν στάσιν ἀναμονῆς καὶ ματαίαν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν ἢ ἀπὸ διακριτικὴν περίσκεψιν ἔναντι τῶν συμπαθειῶν πρὸς τὴν Σοβιετικὴν ἰδέαν, αἱ ὁποῖαι ὑφίστανται εἰς ἄλλας χώρας, ἢ ἀπὸ ἀφῃρημένας καὶ ἄνευ οὐσιαστικῆς βάσεως προσπαθείας „συλλογικῆς πολιτικῆς", ἡ ὁποία θὰ περιέπλεκε τὴν Εὐρώπην εἰς ἓν δίκτυον ἀδιοράτων καὶ ἀνυπολογίστου ἐκτάσεως συνδυασμῶν.

Ὅ,τι πράττομεν ἡμεῖς, ὑπαγορεύεται ἀπὸ τὸ καθῆκον μας καὶ τὰς εὐθύνας μας ἔναντι τῆς Γερμανίας καὶ ἔναντι τῆς Εὐρώπης. Τὸ ἐρυθρὸν Κρεμλῖνον ἐπηύξησε σημαντικῶς τὴν δύναμιν τοῦ μπολσεβικικοῦ στρατοῦ διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τῶν ὁρίων τῆς θητείας. Ὁ Φύρερ δὲν ἤργησε νὰ δώση εἰς τὴν Μόσχαν τὴν πρέπουσαν ἀπάντησιν. Διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς διετοῦς θητείας ἐπανέδωσεν εἰς τὴν Γερμανίαν τὴν ἀσφάλειαν ἐκείνην, ἡ ὁποία εἶνε ἀναγκαία διὰ τὴν προστασίαν μας ἀπὸ τῆς ἐρυθρᾶς ἀναρχίας.

Ἐὰν ἄλλα κράτη καὶ ἄλλαι κυβερνήσεις προσπαθοῦν μὲ πολλὴν ἐλαφρότητα νὰ παρουσιάζουν ὡς ἀνάξιον λόγου τὸν κίνδυνον τὸν προερχόμενον ἀπὸ τὴν Μόσχαν, ἡμεῖς δὲν ἀφήνομεν νὰ μᾶς ἐξαπατήσουν· δι' ἡμᾶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον λέγουν οἱ Μοσχοβῖται Ἑβραῖοι, δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν, δι' ἡμᾶς ἔχει σημασίαν τὸ τί πράττουν. Τοὺς διεγνώσαμεν ἤδη πολὺ καλὰ καὶ ἐνεργοῦμεν ἔναντι αὐτῶν μὲ ἀποφασιστικὴν ἀκρίβειαν καὶ συνέπειαν, δίδοντες ἀμέσως τὴν ἀπάντησιν εἰς κάθε πρόκλησίν των.

Ὁ γερμανικὸς λαὸς ἠμπορεῖ τώρα νὰ ἐπιδίδεται πάλιν εἰς τὴν ἐργασίαν του ἥσυχος καὶ ἐν εἰρήνῃ. Τὸ Ράϊχ ἐπανεῦρε τὴν ἀσφάλειάν του καὶ εἶνε πλήρως προστατευμένον. Ἡ ἐρυθρᾶ ἐφόρμησις ἐξ ἀνατολῶν θὰ καταθραυσθῆ ἐπὶ τοῦ στερεοῦ φράγματος τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Ὑπεράνω δὲ τοῦ Ἔθνους ἵσταται ὁ Φύρερ ὡς ὁ πιστὸς Ἔκκεχαρτ τοῦ λαοῦ του, δοκιμασμένος εἰς ἡμέρας δυσχερειῶν καὶ κινδύνων, ὠθούμενος ἀπὸ μίαν καὶ μόνην φανατικὴν θέλησιν: νὰ κάμη πάλιν τὴν Γερμανίαν ὑπερήφανον, πλουσίαν καὶ εὐτυχῆ. Τὸ κόμμα μας ἀγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας μας εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ὁ δὲ στρατὸς ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας μας εἰς τὰ σύνορα. Ἀμφότεροι ὅμως ὑπακούουν χαρωποὶ καὶ ἀποφασιστικοὶ εἰς τὰ κελεύσματα ἑνὸς ἀνδρός, ὁ ὁποῖος ἵσταται ἐμπρός μας ὡς τὸ προπύργιον τοῦ ἰδίου του λαοῦ καὶ ὡς ὁ πρόμαχος μιᾶς καλλιτέρας, εἰλικρινεστέρας, εὐγενεστέρας καὶ εὐτυχεστέρας Εὐρώπης.

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

ΦΥΛΕΤΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ